

ΙΟΝΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΣΧΟΛΗ ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΤΜΗΜΑ ΞΕΝΩΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

ΠΤΥΧΙΑΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Εργασία

A Decade of Deadlock. The EU's Shipwreck on Palestine Embodies the EU's Blockade Problem/ How the G7 Can Effectively Back Africa's Twin Goal of Energy Access and Transition

ΞΗΝΤΑΒΕΛΩΝΗ ΠΛΟΥΜΗ-ΙΩΑΝΝΑ, Ξ2020036

Επόπτες: Λίβας Σωτήριος, Κεντρωτής Γεώργιος

ΚΕΡΚΥΡΑ

Ιούνιος 2024

Περιεχόμενα

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ.....	4
ΠΕΡΙΛΗΨΗ.....	5
ΛΕΞΕΙΣ ΚΛΕΙΔΙΑ.....	5
ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	6
ΚΕΙΜΕΝΑ-ΠΗΓΗ.....	7
ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΑΤΑ.....	17
ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΚΥΡΙΟΥ ΘΕΜΑΤΟΣ.....	33
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ.....	41
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	42

ΠΙΝΑΚΑΣ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ

- ΔΔΔ: Διεθνές Δικαστήριο
- ΔΟΑ: Διεθνής Οργανισμός Ανάπτυξης
- ΔΝΤ: Διεθνές Νομισματικό Ταμείο
- ΕΕ: Ευρωπαϊκή Ένωση
- ΕΕ-27: Σύντηψη της Ευρωπαϊκής Ένωσης
- ΕΤΔ: Ειδικά τραβηχτικά δικαιώματα
- ΗΑΕ: Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα
- ΗΠΑ: Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής
- ΟΗΕ: Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών
- ΠΑ: Παλαιστινιακή Αρχή
- ΠΚΔ: Περιβαλλοντική κοινωνική διακυβέρνηση
- ΠΥΑ: Κρίσιμες πρώτες ύλες
- ΣΣΠΚ: Αραβικά Κράτη του Περσικού Κόλπου
- ΑΓΙΑ: Συμμαχία για τις πράσινες υποδομές στην Αφρική
- COP26: Η Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή του 2021
- COP28: Η Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή του 2023
- COP29: Η Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή του 2024
- COP30: Η Διάσκεψη των Ηνωμένων Εθνών για την Κλιματική Αλλαγή του 2025
- G7: Το γκρουπ των 7
- GW: Giga Watt
- NCQG: Νέος στόχος χρηματοδότησης για δράσεις που αφορούν το κλίμα
- PGII: Σύμπραξη για τις παγκόσμιες υποδομές και επενδύσεις
- RISE: Ευέλικτη και χωρίς αποκλεισμούς ενίσχυση της αλυσίδας εφοδιασμού

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Αυτή η πτυχιακή εργασία έχει στο επίκεντρο της την μετάφραση και τον σχολιασμό της μετάφρασης δυο άρθρων. Πρόκειται για άρθρα κοινωνικοπολιτικού και οικονομικού περιεχομένου, το «A Decade of Deadlock. The EU's Shipwreck on Palestine Embodies the EU's Blockade Problem» και το «How the G7 Can Effectively Back Africa's Twin Goal of Energy Access and Transition». Έπειτα από τη μετάφραση των άρθρων αυτών, επεξηγείται η μεταφραστική διαδικασία και ορίζεται η προσέγγιση που ακολουθήθηκε. Επιπλέον, αναλύεται λεπτομερώς η ειδική ορολογία και αναγνωρίζονται σε πρώτη φάση οι μεταφραστικές δυσκολίες. Έπειτα, οι δυσκολίες αυτές κατηγοριοποιούνται σε ομάδες, ενώ αργότερα επεξηγείται η επιλογή όρου, δηλαδή η τρόπος αντιμετώπισης που θεωρήθηκε δέων για κάθε περίπτωση. Μεταφραστικές δυσκολίες μπορούν να θεωρηθούν και πρακτικά εμπόδια τα οποία μπορεί να συναντήσει κάποιος στην μεταφορά των κειμένων-πηγή στα κείμενα-στόχο.

ΛΕΞΕΙΣ ΚΛΕΙΔΙΑ

Παλαιστινιακό, G7, Ευρωπαϊκή Ένωση

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Δεδομένου του γεγονότος πως έχουμε να κάνουμε με δύο άρθρα, θεωρήθηκε ορθότερη η παράλληλη παρουσίαση αμφοτέρων, με συνοπτική αναφορά στο ιστορικό πλαίσιο του καθενός ξεχωριστά. Ακολουθούν συνοπτικά στοιχεία δημοσίευσης των κειμένων-πηγή και σύντομη επεξήγηση του παλαιστινιακού ζητήματος.

Όσο αφορά το πρώτο κείμενο (A Decade of Deadlock. The EU's Shipwreck on Palestine Embodies the EU's Blockade Problem), πρόκειται για ένα άρθρο της Kristina Kausch που δημοσιεύτηκε τον Μάρτιο του 2024 στο www.jointproject.eu, ο οποίος ιστότοπος παρουσιάζει θέματα της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ) και αποσκοπεί στην εφαρμογή πιο ενοποιημένης εξωτερικής ευρωπαϊκής πολιτικής και πολιτικής ασφάλειας. Το άρθρο πραγματεύεται τις αποφάσεις και τις πράξεις της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όσο αφορά την χρόνια διαμάχη του Ισραήλ με την Παλαιστίνη. Χωρίζεται σε δύο κύρια σημεία: στην περίοδο πριν την πρόσφατη ισραηλινή βομβαρδιστική επίθεση στη Γάζα και στην περίοδο έπειτα από την 7^η Οκτωβρίου 2023. Το «αδιαμφισβήτητο δικαίωμα» για τη δημιουργία παλαιστινιακού κράτους και η παράνομη ισραηλινή κατοχή αποτελεί θέμα διεθνών διαπραγματεύσεων στη σημερινή εποχή. Τα εδάφη για τα οποία γίνεται λόγος είναι η Δυτική Όχθη, ανατολικά του Ισραήλ, δυτικά της Ιορδανίας και η Ανατολική Ιερουσαλήμ, που το Ισραήλ κατέλαβε από την Ιορδανία κατά τον Πόλεμο των Έξι Ημερών το 1967.

Σχετικά με το δεύτερο κείμενο (How the G7 Can Effectively Back Africa's Twin Goal of Energy Access and Transition), αποτελεί ένα άρθρο της Margherita Bianchi, δημοσιευμένο την 4^η Ιουνίου 2024 στο <https://www.iai.it/it>, δηλαδή στον ιστότοπο μιας διεθνούς, μη κερδοσκοπικής οργάνωσης, με στόχο την ευαισθητοποίηση σε θέματα διεθνούς πολιτικής. Το δημοσίευμα περιγράφει την ενεργειακή κατάσταση της αφρικανικής ηπείρου, τα ενεργειακά προγράμματα που συζητούνται στα πλαίσια της G7 σχετικά με το ζήτημα, και τα εμπόδια που συναντώνται για την υλοποίησή τους. Το κείμενο χωρίζεται σε τέσσερα τμήματα. Ξεκινά με το εισαγωγικό κομμάτι και προχωρά στην υποενότητα σχετικά με το επενδυτικό ζήτημα στο αφρικανικό ενεργειακό πλάνο. Έπειτα περιγράφεται ο ρόλος των πολυμερών οργανισμών και της G7 και τέλος επανεξετάζεται η πιθανή ανανέωση των συμπράξεων του ενεργειακού ζητήματος.

1.A Decade of Deadlock. The EU's Shipwreck on Palestine Embodies the EU's Blockade Problem

Kristina Kausch

The weak, erratic European response to Hamas' 7 October 2023 attack on Israel and the latter's retaliation in Gaza was the natural continuation of a long-standing pathology. For a decade before Hamas' attacks, EU foreign and security policy toward the Israeli-Palestinian conflict had been at a stalemate. The Israel/Palestine file has displayed in a particularly harsh manner the impact of the EU's larger structural problems that lead to member states' niche interests and domestic dynamics holding the bloc's whole foreign policy apparatus hostage. Creatively working around such blockades must be at the centre of member states' future diplomatic efforts.

Before 7 October: Dysfunctional stalemate

Since the 1980 Venice Declaration, the EU has been formally committed to respecting Israeli security concerns and Palestinian aspirations to selfdetermination. Disagreements among member states, however, became acute as the window for peace started to close from the mid-1990s and the peace process initiated by the Oslo Accords deadlocked. Over time, the fronts within the EU hardened, and consensus on matters related to the peace process became elusive. Decision-making on this dossier in the EU Foreign Affairs Council was paralysed for much of the past decade. In parallel, geopolitical shifts over the past few years further decreased EU leverage over the conflict and the bloc's internal ability to agree on a common course of action.

Although the basic common denominator of EU policy toward Palestine – condemning Israeli occupation of Palestinian lands and supporting a peace process centred around a two-state solution – has remained unchanged, member states' views on appropriate, concrete actions have differed. Despite long-standing demands for the two-state solution, the EU has been unwilling – or, more accurately, unable – to act upon them. Member states' divergent voting in the UN has also made this trend apparent, most notably on the 2011 proposal to admit Palestine as a full UNESCO member and, a year later, UN General Assembly Resolution 67/19 to upgrade Palestine's status to non-member observer state. Divisions were clear not only among EU member states but

also among EU institutions. A notable intrainstitutional spat on Palestinian textbooks in 2021-2022 blocked EU funding to the Palestinian Authority (PA) for a year.

The EU's nominal commitment to the two-state solution, despite changing conditions on the ground, has been rooted in the lack of an alternative that is viable and acceptable to Israeli and Palestinian authorities alike. In practice, EU, Israeli, and Palestinian policy over the past decade has been to pay lip service to the two-state solution until someone comes up with a better, more feasible idea to which all parties can agree. Prior to Hamas' 2023 attack, some voices within the EU bureaucracy had been concerned that the rigid clinging to a long-moribund peace process would help prolong an unsustainable situation that would eventually erupt in large-scale violence. By and large, however, Europeans had become desensitised to the cycle of periodic violence flaring up in Gaza, followed by a short period of international outcry and attention, and then a quick return to the status quo ante.

Specific items on the Israel-Palestine agenda reveal the depth of EU policy discrepancies. Sweden's 2014 decision to recognise the state of Palestine prompted a controversial debate on whether this was a sign of de-Europeanisation or an attempt to lead an effort to break the impasse and keep the vision of a two-state solution alive. Equally controversial has been the question of how to react to Israel's settlement policy. Although the EU had repeatedly expressed its opposition to Israeli settlements in the West Bank and East Jerusalem, which are illegal under international law, and called on Israel to halt their expansion, the bloc since the mid-2010s had systematically failed to issue new joint statements on the matter.

Similarly, the EU had for years been openly divided on requesting the International Court of Justice (ICJ) to provide an advisory opinion on the legality of Israeli occupation of Palestinian territory. (Ironically, member states unwilling to resort to the ICJ had argued that a ruling would complicate the peace process and destabilise the region.)

Deteriorating conditions on the ground had arguably made the conflict intractable. In neither Israel nor Palestine were domestic politics conducive to a revamp of the peace process. A creeping shift to the right in Israeli politics culminated in the 2022 formation

of the most far-right and religious-nationalist government in Israel's history, parts of which had been openly favouring annexation of all Palestinian lands in the West Bank. The Palestinian Authority under Mahmoud Abbas had long since lost its legitimacy due to corruption, collaboration with Israeli authorities, and the lack of an electoral mandate following the 2006 legislative election (after which electoral winner Hamas was blocked from forming government, with backing from the Quartet including the EU). Across the region, the competitive geopolitical environment and multiple armed conflicts following the 2011 Arab uprisings diminished attention for the Israeli-Palestinian dossier. The 2020 US-brokered Abraham Accords, which led to the normalisation of relations between Israel, the United Arab Emirates, and Bahrain, effectively sidelined the Israeli-Palestinian conflict, creating a distraction and an alternative vehicle for regional security efforts.

Under the Trump administration, the US government – the main financier of the Israeli security sector and the only player with significant leverage over Israel itself – significantly shifted long-standing positions in favour of Israel. Together, Trump's active interventions and the disengagement of US administrations before and after, including under Joe Biden, have empowered Israel, harmed Palestinian interests, and ignored the pressure that was mounting ahead of 7 October 2023. The war in Ukraine was arguably the last nail in the coffin of the Middle East Quartet, the mediation framework made up of the US, the EU, Russia, and the UN, and further reduced international attention to the plight of the Palestinian people. The EU's limited leverage over the Arab Gulf countries decreased further due to the alliance's need for energy alternatives to Russian supplies.

The combination of intractability and conflicting priorities greatly reduced EU policymakers' and bureaucrats' incentives to invest political capital in the peace process. In parallel to the challenging conditions on the ground, the evolution of domestic politics in some EU member states also accentuated intra-EU societal divisions. In the years leading up to 7 October, EU member states could be assigned roughly to three camps on Israel/Palestine: a first group stressing human rights and international law, therefore sometimes misleadingly described as pro-Palestinian (including Ireland, Belgium, Sweden, and Luxembourg); A second group stressing balance and positive relations with both parties (including Spain, Denmark, France, and

Germany); and a third group tilting towards Israel (including Hungary, Czechia, and Austria). Up to the mid-2010s, differing domestic trajectories did not prevent the EU from reaching meaningful political decisions. In recent years, however, dissenting member states – namely the Visegrád states Hungary, Czechia, Poland, and Slovakia, with Hungary at the fore – succeeded in actively obstructing common decisions on this file, not only to favour one of the parties (Israel), but also to press for concessions on other dossiers or to weaken EU unity. Hungary has blocked or threatened to block EU decisions not only on Israel/Palestine but also on other files (for example, the People’s Republic of China, Ukraine), a structural pattern that has become increasingly worrisome as it is imitated by others.

After 7 October: Chaos and shame

Given the EU’s long-standing dysfunctional paralysis on the Israeli-Palestinian conflict prior to 7 October, Europe’s fragmented, erratic European response to Hamas’ attack, and its failure to duly speak up and act upon Israel’s subsequent disproportionate actions in Gaza was hardly surprising.

In its immediate reactions to the Hamas attacks, the EU made headlines for its out-of-step response. Commissioner Olivér Várhelyi sparked outrage and denials when he announced on Twitter a cessation of EU aid to the PA. Commission President Ursula von der Leyen’s show of siding with Israel, including photo-ops in Israel while the civilian death toll of the Israeli attack on Gaza was skyrocketing, caused much anger in some European capitals. Council President Charles Michel issued a sharp response, reminding von der Leyen that it is the European Council that “sets our common position and establishes a clear unified course of action that reflects the complexity of the unfolding situation”.

Over the following weeks and months, as the rapidly rising death toll among the Gazan civilian population triggered international condemnation of the disproportional Israeli response and the inertia of its Western enablers, the EU faced pressure to seek balance in words and action. In an unprecedented move, more than 1,500 EU civil servants signed a letter urging the EU to protect civilians in Gaza. Concrete policy proposals brought forward by EU member states, such as sanctions on Israeli settlers High Representative and Commission Vice-President (HRVP) Josep Borrell proposed in

December, were blocked by Hungary and Czechia. Some member states, including Spain, Ireland, Belgium, and France, stood out for advocating for greater pressure on Israel;² some adopted sanctions bilaterally in the absence of EU consensus, while others hinted at the possibility of unilaterally recognising the state of Palestine. Germany, meanwhile, translated its historic responsibility toward Israel into a static blank check for the Israeli government, including continued weapons supplies.

In the absence of EU-27 statements, HRVP Borrell has been very outspoken, making sure the EU at a minimum maintains a voice and visibility. His blog posts, tweets, and press remarks are not a representation of, but merely a placeholder for a common EU voice, however. Even so, the enhanced engagement of the HRVP or the president of the Commission on a controversial dossier often sends contradictory signals, laying bare deep rifts and the lack of a common EU position. The result is diplomatic fireworks that draw a public image of the EU as a confused, dysfunctional crowd that brings its spats out into the open, and fails even to duly condemn the indiscriminate slaughter of civilians in the tens of thousands.

Overall, European discourse, actions, and omissions during Israel's bombing campaign in Gaza, the most intensive since World War II, have not only laid bare the crippling dysfunctionalities of EU foreign policymaking. They have also profoundly deepened perceptions of Western double standards across the Arab world and beyond. Western countries' reluctance to compare Ukraine and Palestine and their unequal tolerance of occupation in either had been heavily criticised since long before 7 October, but has skyrocketed since, causing lasting reputational damage to the EU, the full dimensions of which the EU has yet to grasp.

Divide, bypass and rule

The EU's diplomatic and moral shipwreck on the Israeli-Palestinian dossier brings to light a core weakness of the union's foreign policymaking. Bound by its rigid internal rules and processes, the bloc bars itself from playing a role in high-stress conflicts in its immediate vicinity. The Israeli-Palestinian conflict has become a tragic showcase for how the effectiveness of EU foreign policy falls victim to the requirement of unity. Whatever impact potential the EU had on this dossier has been sacrificed to safeguard

EU internal cohesion. As a result, the EU helped nurture and maintain a situation on the ground that was unsustainable and eventually erupted in large-scale violence.

Divisions among sovereign states are, of course, natural and inevitable, particularly on a highly controversial policy dossier such as this. While consensus is ideal, divisions are unavoidable, and much greater emphasis must be placed on systematically navigating them. On the assumption that a switch to qualified majority voting in the EU Council is not going to happen in a polarised domestic environment, an EU that wants to play a meaningful international role must make greater efforts to find creative formulae to circumvent EU-27 votes when consensus is unlikely.

Increasingly, therefore, EU institutions and member states are embracing lead groups, ad hoc coordination mechanisms, and more creative mechanisms to express positions that are not foreseen in EU treaties but also do not violate them. This development has seen a host of informal formats and channels come to new life. Like-minded and mini-lateral formulae, both within and beyond the EU institutional framework, have played a greater role in shaping policy positions and public statements. The Commission's "Team Europe" idea, an approach based on flexible resource pooling among EU agencies and EU member states, points in a similar direction. On the Israel/Palestine file, however, the existence of like-minded groups on all sides, including mixed groups designed to break the impasse, has been insufficient to break the internal deadlock. The need to work around rigid consensus requirements and to fireproof the EU against proliferating obstructionist practices has become all the more urgent in an increasingly polarised domestic and international landscape.

2.How the G7 Can Effectively Back Africa's Twin Goal of Energy Access and Transition

by Margherita Bianchi

At the Africa Climate Summit held in Kenya in 2023, African heads of state and government produced the Nairobi Declaration,¹ which is now the basis for the continent's common position on global climate change – in line with Agenda 2063,² the African Union's development blueprint. The Nairobi Declaration calls on the international community to support an increase of Africa's renewable generation capacity to at least 300 GW by 2030 (from 56 GW in 2022) – to serve the double goal of alleviating its harsh energy poverty and increasing the supply of cost-effective clean energy for industry. The Declaration stresses the importance of climate-positive growth, green industrialisation, and local value creation, while recognising the cascading and multidimensional effects of climate change on African economies and calling, inter alia, for a debt moratorium so that the continent can prepare for a world of ever greater climate extremes. Grappling with the twin challenges of energy access and transition, Africa has the vision for its future. Yet, it lacks the adequate means. The good news is that this year's G7 under Italian Presidency might help.

The investment issue

The debate in many African countries bears little resemblance to that in wealthy G7 countries. The continent faces a major energy access deficit – with around 570 million people in sub Saharan Africa lacking access to electricity and almost 960 million to clean cooking. With its population expected to grow to 2.5 billion by 2050, Africa stands at a crucial crossroads in its developmental trajectory. Despite abundant renewable resources that could contribute to its own leapfrogging, in the past two decades only 2 per cent of global investments in renewables were made in Africa (and with significant regional disparities).

Unfair as it is, the African continent cannot behave like rich countries had the luxury to do, grounding their development on the unconstrained burning of unabated fossil fuels. Just as crucially, Africa needs to disproportionately deal with consequences of climate change that are not of its making – a key aspect guiding its demands in

multilateral fora in line with the “common but differentiated responsibilities” principle that has been a staple of the international climate consensus since the Kyoto Protocol. Given the scale of the ambition as crystallised in the Agenda 2063, African countries need a varied energy portfolio composed of multiple technologies across different sectors. Although the most readily available solutions to energy poverty in Africa still involve the burning of fossil fuels, providing access through the cleanest possible mix is necessary but would require investment to more than double from today’s 90 billion US dollars by 2030, at which point around two-thirds of spending would go to clean energy.³ Multiple barriers hinder the development of bankable clean energy opportunities in Africa and deter private investments at the necessary scale. Borrowing costs across the continent have reached levels up to eight times higher than in the rich world⁴ and debt servicing costs are now double the level of clean energy investment.⁵ When poor countries are forced to default on their foreign debt (for example, Zambia),⁶ spending on energy access and transition is anything but easy.

The role of multilateral institutions and the G7

Shifting away from the current dysfunctional and unjust financial system is however a goal the G7 can help to achieve. First and foremost, G7 countries should increase their financial support to energy projects in Africa favouring those focusing on clean energy, including decentralised solutions, such as mini and off-grids, rather than fossil fuel export-oriented projects. Second, the G7 could follow up on the Global Expert Review on Debt, Nature and Climate launched at COP28 opening to a range of new capital sources and financing approaches addressing both debt and climate risks. Creative uses for debt relief, for example, where a portion of a nation’s foreign debt is forgiven in exchange for local investments in climate action, should be considered. Third, G7 nations can help mobilise more money globally, imagining new and efficient taxes on polluting activities and on extreme wealth to fill the finance gap. Fourth, the G7 can serve as a bridge for critical discussions to be brought at the wider multilateral level: from an adequate refinancing of the World Bank’s International Development Association (IDA),⁷ to ambitious guidance towards the new climate finance target after 2025 (the NCQG).⁸ This latter goal is expected to be the critical outcome of COP29 as it will introduce a fresh financial objective surpassing the current annual target of 100 billion US dollars in climate finance. Lastly, the G7 should push for consistent frameworks for transition plans in both the real economy and financial institutions –

ultimately bringing relevant support for stronger multilateral outcomes, even more important given the work of the G20 Task Force on a Global Mobilization against Climate Change set up by Brazil that is addressing these issues.⁹ This year's G7, under Italian Presidency, may provide a window of opportunity. Indeed, Prime Minister Giorgia Meloni herself kicked off the year with 'the Italy Africa summit' and showcased the 'Mattei Plan for Africa' as the crown jewel of her foreign policy.¹⁰ Moreover, a bonanza of climate milestones is on the horizon in the run-up to the 2025 COP30 in Brazil, with the opening of many diplomatic channels to make sure the world delivers. The recent WBIMF spring meetings in Washington have revolved around a finance reform agenda fit for climate safety; the Petersburg Climate Dialogue a few weeks later outlined the COP29 agenda – dubbed the “Finance COP” given the strong relevance of climate finance amongst the priorities in Baku. In April, the G7 Climate, Energy and Environment Ministerial in Turin was the first climate multilateral event with a publicly negotiated output following the COP28: on that occasion, G7 officials set the first steps to achieve the UAE Consensus originated at the COP28 while emphasising the central position of Africa in the endeavour.¹¹

However, the main outcomes from the Stresa Communiqué, adopted by G7 Finance ministers in late May,¹² show mixed results on the abovementioned priorities. Despite support for the replenishment of IDA (on which donors will make their official pledges in December), there are no signs that the 120 billion US dollars expected by Africa will be met. Even worse, the Communiqué does not even mention the NCQG. As for debt-related issues, G7 leaders are looking forward to the G20 improving the implementation of the Common Framework for debt treatments; however, G7 ministers did not provide guiding principles for a new approach, not even referencing to Special Drawing Rights (SDRs) that were one discussed tool to deliver much-needed financial resources to vulnerable countries back at the COP28.¹³ Encouraging commitments were instead reached on the reform of multilateral development banks, on international taxation and on transition plans. The Communiqué specifically supports initiatives targeting sustainable development in Africa, such as the Resilient and Inclusive Supplychain Enhancement (RISE)¹⁴ and the Alliance for Green Infrastructure in Africa (AGIA), committing to contribute 150 million US dollars in grants, concessional and commercial capital and to mobilise 3 billion US dollars of private sector investment in green infrastructures.¹⁵ It is however not clear how these initiatives will leverage on

synergies through the Partnership for Global Infrastructure and Investments (PGII) on which G7 public development banks and development finance institutions are working.¹⁶ Lastly, while the quick ending of fossil fuel subsidies that do not address energy poverty or just transitions was one of the most interesting commitments of the Turin Ministerial, no further indication was given in Stresa. G7 leaders should clearly define how to efficiently coordinate between different initiatives and agree on concrete commitments to increase finance for climate.

Rethinking partnerships

The G7 can also support renewed partnerships with African hydrocarbon exporting countries – that regained centrality in the aftermath of the energy crisis and Russia’s war against Ukraine. In this sense, the Italian Presidency is keen to foster a stronger cooperative vision with the Mediterranean Basin. To complement this, however, Italy and G7 countries should promote new patterns for sustainable energy partnerships by addressing, for example, methane emissions of the energy sector in line with the Global Methane Pledge launched at COP26. Think of the capture of fugitive methane emissions along natural gas, LNG, and oil supply chains – recognised by the Turin Ministerial as a quick win in the race to net zero. Similarly, a common definition of Environmental Social Governance (ESG) and transparency criteria with non-G7 countries is a priority to align international emission measurement standards for low and zero-emissions supply chains – on hydrogen, for instance.

With effective cross-regional integration, North African countries could also establish economies of scale in the renewable energy sector and open new revenue streams.¹⁷ Although North Africa leads the continent in new utility-scale wind and solar deployment,¹⁸ renewables are a small share of the regional mix to date, which is still heavily dependent on fossil fuels. Almost all North African countries are looking to invest significantly in renewable energy in the coming years if adequate financing and competitively priced technology are available.

Given the great industrial and economic opportunities of the transition and the African socioeconomic needs, the continent’s leaders are questioning what the global energy transition means for them in the medium to longer terms. On the bright side, the continent holds critical raw materials (CRMs) potential, which is fundamental for the

development of clean technologies worldwide. Especially when it comes to the downstream aspects of the CRM value chain, however, the investment panorama is poor: relocating parts of the CRM value chains' processing and manufacturing to African countries presents a significant investment challenge, as there is a strong incentive to export raw materials to nations with established processing capabilities and lower governance and infrastructure risks.¹⁹ Against this backdrop, this year's G7 should acknowledge the emerging assertiveness of several African countries in scaling green value chains and not positioning themselves as mere exporters of raw materials that would result in little local value addition. The G7 should provide a space for these conversations to happen and ensure adequate financial and technical support in the longer term for the development of green industries in the continent. This is important for G7 countries too: as they try to decarbonise, they are aiming for less dependence on those holding significant power in the clean-tech supply chains (read: China). Failure to reduce import dependencies along the entire value chain carries the risk of overreliance on single providers, wasting the dramatic lesson of the 2022 energy crisis.

Bringing Africa's sustainable future to fruition is a formidable task, that won't happen overnight. Yet, today's multilateral decisions will determine the blueprint for Africa's energy systems for the coming decades. With a joint G7-Africa interest to collaborate and the clean energy transition irrevocably in motion, new sustainable pathways need to be shaped together more than ever, breaking the investment ceiling for clean technology deployment, and using a just energy transition approach to these shifts.

1.Η Αδιαφορία της ΕΕ για την Παλαιστίνη – Το Αιματηρό Δεκαετές Πρόβλημα.

Kristina Kausch

Η αδύναμη και αλλοπρόσαλλη ευρωπαϊκή αντίδραση στην επίθεση της Χαμάς στις 7 Οκτωβρίου 2023 κατά του Ισραήλ και τα αντίποινα του τελευταίου στη Γάζα ήταν η φυσική συνέχεια μιας μακροχρόνιας ιστορίας. Επί μια δεκαετία πριν από τις επιθέσεις της Χαμάς, η ευρωπαϊκή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφαλείας για τη σύγκρουση Ισραήλ-Παλαιστίνης βρίσκονταν σε στάση. Το παλαιστινιακό ανέδειξε με ιδιαίτερα σκληρό τρόπο τις ευρύτερες διαρθρωτικές αδυναμίες της Ένωσης (ΕΕ) και τον τρόπο με τον οποίο αυτές οδηγούν στην υπαγωγή όλου του μηχανισμού χάραξης της ευρωπαϊκής εξωτερικής πολιτικής στα ιδιαίτερα συμφέροντα των κρατών - μελών και στις δυναμικές που αναπτύσσονται στο εσωτερικό της. Η δημιουργική αντιμετώπιση προβλημάτων τέτοιας έκτασης από τα κράτη μέλη, οφείλει να βρεθεί στο επίκεντρο των μελλοντικών διπλωματικών τους προσπαθειών.

Πριν από την 7η Οκτωβρίου: Το διαρκές εμπόδιο

Με τη Δήλωση της Βενετίας του 1980, η ΕΕ επισήμως δεσμεύτηκε να σεβαστεί τις ισραηλινές ανησυχίες για την εθνική ασφάλεια και τις παλαιστινιακές φιλοδοξίες για αυτοδιάθεση. Εντούτοις, οι διαφωνίες μεταξύ των κρατών μελών πλήθυναν, καθώς το ενδεχόμενο απόκτησης ειρηνικών σχέσεων μειώθηκε από τα μέσα της δεκαετίας του 1990 και η ειρηνευτική διαδικασία που ξεκίνησε με τις συμφωνίες του Όσλο οδηγήθηκε σύντομα σε αδιέξοδο. Με την πάροδο του χρόνου, ήταν ολοένα και πιο εμφανής η διχογνωμία των κρατών μελών της ΕΕ. Το αποτέλεσμα ήτο: η αδυναμία επίτευξης συναίνεσης σχετικά με την ειρηνευτική διαδικασία. Κατά το μεγαλύτερο μέρος της προηγούμενης δεκαετίας, η λήψη αποφάσεων για τον εν λόγω φάκελο στο Συμβούλιο Εξωτερικών Υποθέσεων της ΕΕ παρέλυε. Παράλληλα, τα τελευταία χρόνια οι γεωπολιτικές μεταβολές περιόριζαν ολοένα και περισσότερο ΕΕ από το να ασκήσει επιρροή στη σύγκρουση, αλλά και την εσωτερική ικανότητα του μπλοκ να συμφωνήσει σε μια κοινή πορεία δράσης.

Παρά την αμεταβλητότητα του βασικού κοινού παρονομαστή της πολιτικής της ΕΕ έναντι της Παλαιστίνης, σε συνδυασμό με την ισραηλινή κατοχή των παλαιστινιακών εδαφών και η απόπειρα υποστήριξης μιας φιλειρηνικής διαδικασίας, με επίκεντρο τη

λύση των δύο κρατών, οι απόψεις των κρατών μελών σχετικά με τις συγκεκριμένες δράσεις διαφέρουν. Παρόλα τα μακροχρόνια αιτήματα για τη λύση των δύο κρατών, η ΕΕ ήταν απρόθυμη - ή, ακριβέστερα, ανήμπορη - να ενεργήσει βάσει αυτών. Αυτή η τάση φαίνεται καθαρά από την αδυναμία των κρατών μελών στα Ηνωμένα Έθνη για ομοφωνία. Η πρόταση του 2011 να γίνει η Παλαιστίνη πλήρες μέλος της UNESCO και, ένα έτος αργότερα, το ψήφισμα 67/19 της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ για την αναβάθμιση του καθεστώτος της Παλαιστίνης σε κράτος παρατηρητή μη μέλος μπορούν να αποτελέσουν χαρακτηριστικά παραδείγματα της διχογνωμίας αυτής. Οι διαιρέσεις ήταν εμφανείς, όχι μόνο μεταξύ των κρατών μελών της ΕΕ, αλλά και μεταξύ των θεσμικών οργάνων της ΕΕ. Μια αξιοσημείωτη ενδοθεσμική διαμάχη σχετικά με τα παλαιστινιακά σχολικά βιβλία το 2021-2022 εμπόδισε τη χρηματοδότηση της ΕΕ προς την Παλαιστινιακή Αρχή (ΠΑ) για ένα έτος.

Παρά τις διαρκώς μεταβαλλόμενες συνθήκες στον εν λόγω τόπο, η δυσκολία της ΕΕ στη λύση των δύο κρατών, έχει ως αφετηρία την έλλειψη μιας εναλλακτικής λύσης που να είναι βιώσιμη και αποδεκτή τόσο από τις ισραηλινές όσο και από τις παλαιστινιακές αρχές. Στην πράξη, κατά τη διάρκεια της τελευταίας δεκαετίας, οι πολιτικές της ΕΕ, του Ισραήλ και της Παλαιστίνης αποτελούνται μόνο από ανειλικρινείς υποσχέσεις σχετικά με τη λύση των δύο κρατών, μέχρι κάποιος να παρουσιάσει μια καλύτερη, πιο βιώσιμη ιδέα στην οποία θα μπορούν να συμφωνήσουν όλοι. Πριν από την επίθεση της Χαμάς το 2023, ορισμένοι εντός της γραφειοκρατίας της ΕΕ ανησυχούσαν ότι η προσκόλληση σε μια μακροχρόνια ειρηνευτική διαδικασία, παρετείνε μια καθαρά μη βιώσιμη κατάσταση, που τελικά θα ξεσπούσε σε βία ευρείας κλίμακας. Ωστόσο, σε γενικές γραμμές η Ευρώπη είχε απευαισθητοποιηθεί σχετικά με τον κύκλο της περιοδικής έξαρσης της βίας στη Γάζα, ακολουθούμενης από μια σύντομη περίοδο διεθνούς κατακραυγής και προσοχής, και στη συνέχεια από μια ταχεία επιστροφή στην αρχική κατάσταση.

Κάποια στοιχεία της ατζέντας του παλαιστινιακού φανερώνουν το βάθος της διχογνωμίας στην πολιτική της ΕΕ. Η απόφαση της Σουηδίας το 2014 της αναγνώρισης του κράτους της Παλαιστίνης προκάλεσε μια αμφιλεγόμενη αντιπαράθεση. Αποτελούσε ένα σημάδι αποευρωπαϊσμού ή μια απόπειρα να πρωτοστατήσει ως κράτος σε μια προσπάθεια να διατηρηθεί ζωντανό το όραμα της λύσης των δύο κρατών; Εξίσου αμφιλεγόμενο ήταν και το ζήτημα του τρόπου αντίδρασης στην

ισραηλινή εποικιστική πολιτική. Μολονότι η ΕΕ είχε επανειλημμένως εκφράσει την αντίθεσή της στους ισραηλινούς εποικισμούς στη Δυτική Όχθη και την Ανατολική Ιερουσαλήμ, οι οποίοι σύμφωνα με το Διεθνές Δίκαιο είναι παράνομοι, και είχε ζητήσει από το Ισραήλ να σταματήσει την επέκτασή του, από τα μέσα της δεκαετίας του 2010, οι εν λόγω κρατικές αρχές απέτυχαν επανειλημμένως να εκδώσουν νέες κοινές δηλώσεις για το συγκεκριμένο ζήτημα.

Αντίστοιχα, η ΕΕ ήταν επί χρόνια ανοιχτά διχασμένη για το αίτημα προς το Διεθνές Δικαστήριο (ΔΔΔ) να χορηγήσει συμβουλευτική γνωμοδότηση, σχετικά με τη νομιμότητα της ισραηλινής κατοχής των παλαιστινιακών εδαφών. (Κατά ειρωνικό τρόπο, τα κράτη μέλη που δεν ήθελαν να προσφύγουν στο ΔΔΔ είχαν υποστηρίξει ότι μια δικαστική απόφαση θα εμπόδιζε μια ειρηνευτική διαδικασία και θα ανατάρασσε περεταίρω την κατάσταση στην περιοχή).

Η επιδείνωση των συνθηκών επί του πεδίου, είχε αποτέλεσμα την αδυναμία επίλυσης της σύρραξης. Οι εσωτερικές πολιτικές σε κανένα από τα δύο κράτη, ούτε στο Ισραήλ ούτε στην Παλαιστίνη, ήταν ευνοϊκές για να υπάρξει μια ειρηνευτική διαδικασία. Το 2022 σχηματίστηκε η πιο ακροδεξιά και θρησκευτικά εθνικιστική κυβέρνηση στην ιστορία του Ισραήλ, μια αναμενόμενη κίνηση θα έλεγε κανείς. Η πλέον ακροδεξιά κυβέρνηση υπό Μπενιαμίν Νετανιάχου, αποτελείται από κάποια τμήματα που δηλώνουν ανοιχτά την επιθυμία προσάρτησης όλων των παλαιστινιακών εδαφών στη Δυτική Όχθη. Η Παλαιστινιακή Αρχή υπό τον Μαχμούντ Αμπάς είχε από καιρό χάσει αυτή τη μάχη. Η απόπειρα συνεργασίας, λοιπόν με τις ισραηλινές αρχές και η έλλειψη εκλογικής εντολής μετά τις βουλευτικές εκλογές του 2006 δυσκόλευαν σημαντικά την θέση της Παλαιστίνης στο ζήτημα (μετά τις οποίες εμποδίστηκε η εκλογική νικήτρια Χαμάς να σχηματίσει κυβέρνηση, με την υποστήριξη του Κουαρτέτου για τη Μέση Ανατολή). Επομένως, η προσοχή για το παλαιστινιακό μειώθηκε σημαντικά, μετά τις αραβικές αναταραχές του 2011, λόγω του ανταγωνιστικού γεωπολιτικού περιβάλλοντος και των πολυάριθμων ενόπλων συγκρούσεων. Οι Συμφωνίες του Αβραάμ του 2020 με τη βοήθεια των ΗΠΑ, οι οποίες οδήγησαν στην εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ Ισραήλ, Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων (ΗΑΕ) και Μπαχρέιν, είχαν ένα ουσιαστικό αποτέλεσμα: τη δημιουργία ενός «τέλειου» αντιπερισπασμού. Το διεθνές κοινό έπαψε να δίνει τη δέουσα σημασία στο

παλαιστινιακό. Ήταν, επομένως μια εναλλακτική τακτική αντιμετώπισης των περιφερειακών αρχών ασφάλειας.

Οι ΗΠΑ, ο βασικός χρηματοδότης του ισραηλινού μετώπου και το μόνο κράτος με σημαντική επιρροή στο ίδιο το Ισραήλ άλλαξε στρατηγική. Υπό την κυβέρνηση Ντόναλντ Τραμπ, οι Ηνωμένες Πολιτείες πήραν τελικά το μέρος του Ισραήλ στη διαμάχη. Οι έμπρακτες παρεμβάσεις όχι μόνο του Τραμπ, αλλά και γενικότερα η αμερικανική στρατηγική, συμπεριλαμβανομένης εκείνης του Τζο Μπάιντεν, ενδυνάμωσαν το Ισραήλ, βλάπτοντας τα παλαιστινιακά συμφέροντα και αγνόησαν την πίεση που αυξανόταν ενόψει της 7ης Οκτωβρίου 2023. Ο πόλεμος στην Ουκρανία εξασθένησε πλήρως το Κουαρτέτο της Μέσης Ανατολής, το οποίο αποτελείται από τις ΗΠΑ, την ΕΕ, τη Ρωσία και τον ΟΗΕ, και μειώθηκε περαιτέρω η διεθνής προσοχή στην κατάντια του παλαιστινιακού λαού. Τελικά, λόγω της αναζήτησης εναλλακτικών πηγών ενέργειας πέρα από τις ρωσικές, περιορίστηκε σημαντικά η επιρροή της ΕΕ στα Αραβικά Κράτη του Περσικού Κόλπου (ΣΣΠΚ).

Η αδιαλλαξία και τα αντικρουόμενα συμφέροντα, μείωσαν σημαντικά τα κίνητρα των πολιτικών και γραφειοκρατών της ΕΕ στην επένδυση πολιτικού κεφαλαίου για να επιτευχθεί η ειρηνευτική διαδικασία. Παράλληλα, η εξέλιξη της εσωτερικής πολιτικής ορισμένων κρατών μελών της ΕΕ επέτεινε τις κοινωνικές διαιρέσεις εντός της Ένωσης. Κατά τη διάρκεια των ετών που προηγήθηκαν της 7ης Οκτωβρίου, τα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης είχαν τη δυνατότητα κατανομής σε τρία περίπου «στρατόπεδα» όσον αφορά το παλαιστινιακό: σε μια πρώτη κατηγορία που τόνιζε τα ανθρώπινα δικαιώματα και το διεθνές δίκαιο, συνεπώς ενίοτε παραπλανητικά περιγραφόταν ως φιλο-παλαιστινιακή (συμπεριλαμβανομένων της Ιρλανδίας, του Βελγίου, της Σουηδίας και του Λουξεμβούργου), σε μια δεύτερη κατηγορία που τόνιζε την ισορροπία και τις θετικές σχέσεις με αμφότερες τις πλευρές (συμπεριλαμβανομένων της Ισπανίας, της Δανίας, της Γαλλίας και της Γερμανίας), και σε μια τρίτη κατηγορία που έτεινε προς το Ισραήλ (συμπεριλαμβανομένων της Ουγγαρίας, της Τσεχίας και της Αυστρίας). Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 2010, παρά τις ποικίλες εσωτερικές διαμάχες εντός ΕΕ, η Ένωση έλαβε σημαντικές πολιτικές αποφάσεις. Ωστόσο, τα τελευταία χρόνια, τα ορισμένα κράτη μέλη - συγκεκριμένα τα κράτη Visegrad, η Ουγγαρία, η Τσεχία, η Πολωνία και η Σλοβακία, με πρωτοστάτη την Ουγγαρία - κατάφεραν να εμποδίσουν ενεργά την λήψη κοινών αποφάσεων για τον εν λόγω τομέα, όχι μόνο για να ευνοήσουν

ένα από τα μέρη (το Ισραήλ), αλλά και για να πιέσουν να γίνουν υποχωρήσεις σε άλλους άξονες ή για να αποδυναμώσουν την ενότητα της ΕΕ. Η Ουγγαρία έχει εμποδίσει ή απειλήσει να εμποδίσει αποφάσεις της ΕΕ όχι μόνο για το παλαιστινιακό, αλλά και για άλλους φακέλους (για παράδειγμα, για τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, την Ουκρανία), ένα μοτίβο που γίνεται ολοένα και πιο ανησυχητικό, καθώς μιμείται και από άλλα κράτη.

Μετά την 7^η Οκτωβρίου: Χάος και Ντροπή

Γίνεται κατανοητή πλέον η χρόνια διπολικότητα της ΕΕ όσον αφορά το παλαιστινιακό, πριν από την 7^η Οκτωβρίου. Αυτή η αλλοπρόσαλλη, ασταθής ευρωπαϊκή αντίδραση στην επίθεση της Χαμάς και η αποτυχία της ΕΕ να μιλήσει και να δράσει κατάλληλα στην «γενοκτονία», θα έλεγε κανείς, που πραγματοποιήθηκε στη Γάζα, ήταν αναμενόμενες.

Η ΕΕ έγινε πρωτοσέλιδο για την υπερβολική αντίδρασή της, όσο αφορά τις άμεσες αντιδράσεις της στις επιθέσεις της Χαμάς. Ο Επίτροπος Όλιβερ Βαρχέλι προκάλεσε οργή και αρνητικά σχόλια, όταν ανακοίνωσε στο Twitter τη διακοπή της βοήθειας της ΕΕ προς την Παλαιστίνη. Η επίδειξη συμπαράταξης στο Ισραήλ από την πρόεδρο της Ευρωπαϊκής Επιτροπής Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, η οποία περιελάμβανε και φωτογραφίες στο Ισραήλ, ενώ ο απολογισμός των νεκρών αμάχων από την ισραηλινή επίθεση στη Γάζα είχε εκτοξευθεί στα ύψη, προκάλεσε μεγάλη οργή σε ορισμένες ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Ο πρόεδρος του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου Σαρλ Μισέλ προέβη σε αιχμηρή απάντηση, υπενθυμίζοντας στη φον ντερ Λάιεν ότι το Συμβούλιο είναι αυτό που «καθορίζει την κοινή μας θέση και ορίζει μια σαφή ενιαία πολιτική δράση που αντανακλά την πολυπλοκότητα της εξελισσόμενης κατάστασης».

Κατά το επόμενο χρονικό διάστημα, ο ραγδαία αυξανόμενος αριθμός των θανάτων του άμαχου πληθυσμού της Γάζας πίεζε ολοένα και περισσότερο την ΕΕ να διαμεσολαβήσει για μια πιθανή ειρηνευτική διαδικασία, όχι μόνο ρητά, αλλά και έμπρακτα. Το φλέγον ζήτημα αφορούσε την διεθνή καταδίκη της δυσανάλογης ισραηλινής αντιμετώπισης και της αδράνειας των δυτικών χορηγών της. Με μια αναπάντεχη κίνηση, περισσότεροι από 1.500 δημόσιοι υπάλληλοι της ΕΕ υπέγραψαν επιστολή με την οποία καλούσαν την ΕΕ να προστατεύσει τους αμάχους στη Γάζα. Σχετικές πολιτικές προτάσεις που εισηγήθηκαν τα κράτη μέλη της ΕΕ, όπως οι

κυρώσεις κατά των ισραηλινών εποίκων που πρότεινε τον Δεκέμβριο ο Ύπατος Εκπρόσωπος και Αντιπρόεδρος της Επιτροπής Ζοσέπ Μπορέλ, παρεμποδίστηκαν από την Ουγγαρία και την Τσεχία. Ορισμένα κράτη μέλη, μεταξύ των οποίων η Ισπανία, η Ιρλανδία, το Βέλγιο και η Γαλλία ξεχώρισαν, επειδή υποστήριζαν την άσκηση μεγαλύτερων πιέσεων στο Ισραήλ- κάποια υιοθέτησαν κυρώσεις σε διμερές επίπεδο λόγω απουσίας συναίνεσης της ΕΕ, ενώ άλλα άφησαν να εννοηθεί το ενδεχόμενο μονομερούς αναγνώρισης του παλαιστινιακού κράτους. Παράλληλα, η Γερμανία συνεχίζοντας να είναι αμέριστος συμπαράστατης της ισραηλινή κυβέρνησης, συνέχισε να την χρηματοδοτεί, συμπεριλαμβανομένου του εφοδιασμού όπλων.

Ελλείπει δηλώσεων της ΕΕ-27, ο Ανώτατος Εκπρόσωπος Μπορέλ υπήρξε πολύ ειλικρινής, προσπαθώντας να προστατεύσει την Ένωση. Ωστόσο, οι δημοσιεύσεις στο ιστολόγιό του, τα tweets και οι δηλώσεις του στον Τύπο δεν συνιστούν αντιπροσώπευση, αλλά απλά ένα υποκατάστατο μιας κοινής φωνής της ΕΕ. Η αντιφατική εμπλοκή των αξιωματούχων της ΕΕ σε έναν επίμαχο φάκελο εκπέμπει συχνά αντιφατικά μηνύματα, φανερώνοντας τα βαθιά ρήγματα και την ανυπαρξία κοινής θέσης της ΕΕ. Το αποτέλεσμα είναι να φαίνεται η διχογνωμία της Ένωσης, η οποία θεωρεί σημαντικότερο να βρίσκεται σε μια διαρκή εσωτερική διαμάχη, παρά να καταδικάσει τον θάνατο δεκάδων χιλιάδων αμάχων.

Συμπερασματικά, οι ενέργειες της Ένωσης κατά τη διάρκεια της ισραηλινής εκστρατείας βομβαρδισμών στη Γάζα, της εντατικότερης μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, δεν αποκάλυψαν μόνο τις δυσλειτουργίες της εξωτερικής πολιτικής της ΕΕ. Εμβάθυναν επίσης σε μεγάλο βαθμό οι αντιλήψεις για τα δυτικά πρότυπα σε ολόκληρο τον αραβικό κόσμο και πέραν αυτού. Αποδοκιμάστηκε αρκετά πριν την 7^η Οκτωβρίου η επιφυλακτικότητα των δυτικών χωρών, να παρομοιάσουν την Ουκρανία με την Παλαιστίνη και η ανοχή του θανάτου των αμάχων και της κατοχής. Το νέο στοιχείο που εμφανίστηκε μετά τη βομβαρδιστική ισραηλινή επίθεση: η δημόσια κατακραυγή εκτοξεύτηκε στα ύψη, προκαλώντας μόνιμη ζημία στη φήμη της ΕΕ, δημιουργώντας διαστάσεις που δεν είχαν ακόμα γίνει αντιληπτές.

Διαίρεσε, κατάστρεψε και βασίλεψε

Η κακή διπλωματία και η έλλειψη ηθικής της ΕΕ στον ισραηλινο-παλαιστινιακό φάκελο φανερώνει την κύρια αδυναμία για κοινή εξωτερική πολιτική της Ένωσης. Δεσμευμένη από τους αυστηρούς κανόνες και τις διαδικασίες με τις οποίες είναι δομημένη, εμποδίζεται η δυνατότητα διαδραμάτισης σημαντικού ρόλου σε συγκρούσεις μεγάλης εμβέλειας στην ευρύτερη περιοχή της. Το παλαιστινιακό έχει γίνει μια θλιβερή απεικόνιση του τρόπου με τον οποίο η αποτελεσματικότητα της εξωτερικής πολιτικής της Ένωσης είναι σχεδόν ανύπαρκτη, προκειμένου να επιτευχθεί εσωτερική ενότητα. Οποιαδήποτε δυνατότητα αντίκτυπου διέθετε η ΕΕ σε αυτόν τον φάκελο θυσιάστηκε στον βωμό της διαφύλαξης της εσωτερικής συνοχής της ΕΕ. Κατά συνέπεια, η ΕΕ συνετέλεσε στην καλλιέργεια και διατήρηση μιας επιτόπιας κατάστασης που δεν ήταν βιώσιμη και τελικά κατέληξε σε βία ευρείας κλίμακας.

Οι διχογνωμίες μεταξύ κυρίαρχων κρατών είναι φυσιολογικές και αναπόφευκτες, ιδίως σε έναν άκρως αμφιλεγόμενο πολιτικό φάκελο όπως ο συγκεκριμένος. Αν και η συναίνεση όλων των κρατών μελών αποτελεί τον κύριο στόχο, οι αποκλίσεις στις απόψεις είναι αναπόφευκτες, και πρέπει να δοθεί πολύ μεγαλύτερη έμφαση στη συστηματοποιημένη κατανόηση τους. Είναι ξεκάθαρο πως η μετάβαση στην ψηφοφορία με ειδική πλειοψηφία στο Συμβούλιο της ΕΕ δεν πρόκειται να συμβεί σε ένα πολωμένο οικουμενικό περιβάλλον. Επομένως, η ΕΕ που θέλει να διαδραματίσει ουσιαστική διεθνή ρόλο οφείλει να καταβάλει μεγαλύτερες προσπάθειες για την εύρεση δημιουργικών μεθόδων, για την παράκαμψη των ψηφοφοριών της ΕΕ-27, όταν η συναίνεση είναι μη εφικτή.

Συνεπώς, τα θεσμικά όργανα της ΕΕ και τα κράτη μέλη προμοτάρουν ολοένα και περισσότερο ηγετικές ομάδες, ad hoc μηχανισμούς συντονισμού και περισσότερο δημιουργικούς μηχανισμούς για την έκφραση θέσεων που δεν προβλέπονται από τις συνθήκες της ΕΕ, αλλά και δεν τις παραβιάζουν. Η εξέλιξη αυτή έχει οδηγήσει σε μια αναγέννηση μιας σειράς από ανεπίσημα μορφότυπα και διαύλους. Ακριβώς αυτοί οι οργανισμοί, τόσο εντός όσο και πέραν θεσμικού πλαισίου της ΕΕ, έχουν διαδραματίσει τον μεγαλύτερο ρόλο στη διαμόρφωση των πολιτικών θέσεων και της κοινής γνώμης. Η ιδέα της Επιτροπής για το «Team Europe», μια προσέγγιση που βασίζεται στην ευέλικτη συγκέντρωση πόρων μεταξύ των οργανισμών της ΕΕ και των κρατών μελών της ΕΕ, αποτελεί ένα αξιόλογο παράδειγμα. Ωστόσο, στον φάκελο του παλαιστινιακού, η ύπαρξη ομάδων με τους ίδιους στόχους, συμπεριλαμβανομένων των ομάδων που

έχουν σχεδιαστεί για να βρεθεί κάποια κοινή λύση, δεν στάθηκε επαρκής για να αρθεί το εσωτερική διαμάχη της Ένωσης. Η ανάγκη παράκαμψης των αυστηρών απαιτήσεων συναίνεσης και προστασίας της ΕΕ από τις ποικίλες πρακτικές κωλυσιεργίας έχει γίνει πιο επείγουσα από ποτέ, σε ένα όλο και περισσότερο πολωμένο εσωτερικό και διεθνές τοπίο.

2. Πώς η G7 Μπορεί να Υποστηρίξει Αποτελεσματικά τον Διπλό Στόχο της Αφρικής για Ενεργειακή Πρόσβαση και Μετάβαση.

της Margherita Bianchi

Στη σύνοδο κορυφής ΕΕ-Αφρικής για το κλίμα που πραγματοποιήθηκε στην Κένυα το 2023, οι αρχηγοί κρατών και κυβερνήσεων της Αφρικής συνέταξαν τη Διακήρυξη του Ναϊρόμπι. Η Διακήρυξη αυτή αποτελεί πλέον τη βάση για την κοινή θέση της ηπείρου σχετικά με την παγκόσμια κλιματική αλλαγή και είναι σύμφωνη με την Ατζέντα 2063, δηλαδή με το αναπτυξιακό σχέδιο της Αφρικανικής Ένωσης. Η Διακήρυξη του Ναϊρόμπι καλεί τη διεθνή κοινότητα να στηρίζει την Αφρική στον αγώνα της αύξησης της παραγωγής ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές από 56 GW το 2022, σε τουλάχιστον 300 GW έως το 2030. Με αυτόν τον τρόπο θα εξυπηρετηθεί ο διπλός στόχος: αφενός της κατάλληλης αξιοποίησης των ήδη υπαρχόντων ενεργειακών πόρων, και αφετέρου της παροχής οικονομικά αποδοτικής και καθαρής ενέργειας για τη βιομηχανία. Η Διακήρυξη υπογραμμίζει τη σημασία της ευνοϊκής για το κλίμα ανάπτυξης, της πράσινης εκβιομηχάνισης και της δημιουργίας τοπικών πόρων. Παράλληλα, αναγνωρίζει τις αλληλένδετες και πολυδιάστατες επιπτώσεις της κλιματικής αλλαγής στις αφρικανικές οικονομίες και καλεί, μεταξύ άλλων, σε μια αναστολή του χρέους, ώστε η ήπειρος να μπορέσει να προετοιμαστεί καλύτερα ως προς τις κλιματικές ακρότητες. Εξαιρώντας την παρουσία ποικίλων προκλήσεων για την ενεργειακή πρόσβαση και μετάβαση, η Αφρική οραματίζεται ένα σταθερό πλάνο, χωρίς να διαθέτει τα κατάλληλα μέσα. Φαίνεται πως η νέα ιταλική προεδρία της G7 θα διευθετήσει το ζήτημα.

Το Επενδυτικό Ζήτημα

Λόγω της απόκλισης του πλούτου μεταξύ των αφρικανικών χωρών και εκείνων της G7, υπάρχουν αντικρουόμενα συμφέροντα. Αφρικανική ήπειρος αντιμετωπίζει μεγάλο έλλειμμα πρόσβασης στην ενέργεια, με περίπου 570 εκατομμύρια ανθρώπους στην υποσαχάρια Αφρική να μην έχουν πρόσβαση στον ηλεκτρισμό και σχεδόν 960 εκατομμύρια να στερούνται καθαρές μαγειρικές εγκαταστάσεις. Η προβλεπόμενη, λοιπόν, πληθυσμιακή αύξηση κατά 2,5 δισεκατομμύρια άτομα έως το 2050, ενδέχεται να εμποδίσει την πιθανή αναπτυξιακή της πορεία. Παρά τους άφθονους ανανεώσιμους

πόρους που θα μπορούσαν να συμβάλουν στην ανάπτυξη της Αφρικής, τις τελευταίες δύο δεκαετίες μόνο το 2% των κεφαλαίων ανά τον κόσμο για τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας επενδύθηκε στην ήπειρο (και μάλιστα με σημαντικές περιφερειακές ανισότητες).

Σε αντίθεση με τις χώρες του πρώτου κόσμου, η αφρικανική ήπειρος δεν κατάφερε να θεμελιώσει την ανάπτυξή της στην καύση μεγάλων ποσοτήτων ορυκτών καυσίμων. Λόγω αυτού του γεγονότος, δυστυχώς, η Αφρική πρέπει να αντιμετωπίσει τις συνέπειες της κλιματικής αλλαγής που δεν οφείλονται σε αυτήν, το οποίο αποτελεί την έδραση των αιτημάτων της στα πλαίσια των πολυμερών φόρουμ. Βασικό στοιχείο της διεθνούς συναίνεσης για το κλίμα έπειτα από το Πρωτόκολλο του Κιότο, ήτο η αρχή των «κοινών αλλά διαφοροποιημένων ευθυνών». Λαμβάνοντας υπόψη το πλάνο της Ατζέντας 2063, οι αφρικανικές χώρες χρειάζονται ένα ειδικά διαμορφωμένο ενεργειακό φάκελο που να αποτελείται από πολλαπλές τεχνολογίες σε διάφορους τομείς. Είναι γεγονός πως οι πιο εύκολα προσβάσιμες λύσεις για την ενεργειακή ανεπάρκεια στην Αφρική εξακολουθούν να περιλαμβάνουν την καύση ορυκτών καυσίμων. Αν και η πιο θεμιτή λύση θα ήταν η πρόσβαση σε ένα καθαρότερο ενεργειακό μείγμα, θα απαιτούσε τον υπερδιπλασιασμό των επενδύσεων έναντι των σημερινών 90 δισεκατομμυρίων δολαρίων ΗΠΑ έως το 2030, συνεπώς περίπου τα δύο τρίτα των δαπανών θα πήγαιναν στην καθαρή ενέργεια. Επομένως, εμποδίζεται η ανάπτυξη αποδοτικών επιλογών για καθαρή ενέργεια στην Αφρική και αποτρέπονται οι ιδιωτικές επενδύσεις στην αναγκαία κλίμακα. Το κόστος δανεισμού σε ολόκληρη την ήπειρο έχει φθάσει σε επίπεδα έως και οκτώ φορές υψηλότερα από πρωτοκοσμικές χώρες και οι δαπάνες εξυπηρέτησης του χρέους είναι πλέον διπλάσιες από το ύψος των επενδύσεων σε καθαρή ενέργεια. Όταν φτωχές χώρες, φερ' ειπείν η Ζάμπια, αναγκάζονται να αθετήσουν τη αποπληρωμή των δανειακών τους υποχρεώσεων, η επένδυση στην ενεργειακή πρόσβαση και στη μετάβαση είναι δύσκολες.

Ο ρόλος των πολυμερών θεσμών και της G7

Ωστόσο, η απομάκρυνση από το τρέχον δυσλειτουργικό και άδικο χρηματοπιστωτικό σύστημα είναι ένας στόχος στον οποίο η G7 μπορεί να συμβάλει. Πρώτον, τα ενεργειακά έργα στην Αφρική θα πρέπει να αποκτήσουν μεγαλύτερη οικονομική στήριξη από τις χώρες της G7, ευνοώντας εκείνα που εστιάζουν στην

καθαρή ενέργεια. Σε αυτά συμπεριλαμβάνονται αποκεντρωμένες και εναλλακτικές λύσεις, αντί των έργων που είναι προσανατολισμένα στην εξαγωγή ορυκτών καυσίμων. Δεύτερον, η G7 θα μπορούσε να ενισχύσει στην Παγκόσμια Επισκόπηση Εμπειρογνομώνων για το Χρέος, τη Φύση και το Κλίμα που πραγματοποιήθηκε στην COP28, ανοίγοντας ένα φάσμα νέων πηγών κεφαλαίου και τρόπων αντιμετώπισης του προβλήματος του χρέους και των κλιματικών κινδύνων. Θα πρέπει να εξεταστούν δημιουργικές λύσεις για την ελάφρυνση του χρέους, για παράδειγμα, η διαγραφή του εξωτερικού χρέους ενός έθνους με αντάλλαγμα τοπικές επενδύσεις σε έργα για το κλίμα. Τρίτον, τα έθνη της G7 μπορούν να συμβάλουν στην παγκόσμια κινητοποίηση μεγαλύτερου χρηματικού όγκου, σχεδιάζοντας νέους και αποτελεσματικούς φόρους επί των ρυπογόνων δραστηριοτήτων και επί του ακραίου πλούτου για την κάλυψη του χρηματοδοτικού κενού. Τέταρτον, η G7 μπορεί να χρησιμεύσει ως γέφυρα για τη διεξαγωγή κρίσιμων συζητήσεων σε ευρύτερο πολυμερές επίπεδο. Οι συζητήσεις εκείνες ενδέχεται να καλύπτουν την επαρκή αναχρηματοδότηση του Διεθνούς Οργανισμού Ανάπτυξης (ΔΟΑ) της Παγκόσμιας Τράπεζας, ακόμα και τη λήψη αποφάσεων για τον νέο στόχο χρηματοδότησης για δράσεις που αφορούν το κλίμα, μετά το 2025 (NCQG). Αναμένεται ότι με την επίτευξη του τελευταίου αυτού σκοπού της COP29 θα προκύψει ένα κρίσιμο αποτέλεσμα. Η COP29 θα εισάγει έναν νέο οικονομικό στόχο που θα ξεπεράσει τον τρέχοντα ετήσιο των 100 δισεκατομμυρίων δολαρίων ΗΠΑ για τη χρηματοδότηση δράσεων για το κλίμα. Τέλος, η G7 θα πρέπει να προωθήσει την υλοποίηση ενός ρεαλιστικού πλάνου για τα μεταβατικά προγράμματα, τόσο στην πραγματική οικονομία όσο και στα χρηματοπιστωτικά ιδρύματα. Έτσι, αναγνωρίζοντας το έργο της Ομάδας Δράσης της G20 σχετικά με την Παγκόσμια Κινητοποίηση κατά της Κλιματικής Αλλαγής, η οποία συστάθηκε στη Βραζιλία και ασχολείται με αυτά τα ζητήματα, θα υπάρξει τελικά σημαντική υποστήριξη για ισχυρότερα πολυμερή αποτελέσματα. Η φετινή, υπό ιταλική προεδρία G7 μπορεί να δημιουργήσει μια αναπάνδεχτη αλλαγή. Μάλιστα, η ίδια η πρωθυπουργός Τζόρτζια Μελόνι άνοιξε τη χρονιά με τη «σύνοδο κορυφής της Ιταλίας για την Αφρική» και παρουσίασε το «σχέδιο Ματέι για την Αφρική» ως το κλειδί της εξωτερικής της πολιτικής. Επιπλέον, ενόψει της COP30 του 2025 στη Βραζιλία, αναμένεται να εμφανιστούν ποικίλα σημεία αναφοράς που σχετίζονται με το κλίμα, ενώ παράλληλα θα ανοίξουν πολλοί διπλωματικοί δίαυλοι για να διασφαλιστεί το παγκόσμιο ενδιαφέρον. Οι πρόσφατες εαρινές συνεδριάσεις του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (IMF) και της Παγκόσμιας Τράπεζας (WB) στην Ουάσιγκτον αφορούσαν ένα

πρόγραμμα κατάλληλων οικονομικών μεταρρυθμίσεων για την κλιματική προστασία. Η διάσκεψη της Αγίας Πετρούπολης για το κλίμα λίγες εβδομάδες αργότερα ονόμασε την ατζέντα της COP29 «Finance COP», δεδομένης της μεγάλης ανάγκης χρηματοδότησης του έργου, μεταξύ των προτεραιοτήτων στο Μπακού. Τον Απρίλιο, η υπουργική σύνοδος της G7 για το κλίμα, την ενέργεια και το περιβάλλον στο Τορίνο ήταν η πρώτη πολυμερής εκδήλωση για το κλίμα της οποίας το αποτέλεσμα διαπραγματεύτηκε δημόσια, μετά την COP28. Χάρη σε αυτή την εκδήλωση, οι αξιωματούχοι της G7 πλησίασαν τον στόχο επίτευξης συναίνεσης των ΗΑΕ, συζήτηση που ξεκίνησε από την COP28, τονίζοντας παράλληλα την κεντρική θέση της Αφρικής στην προσπάθεια αυτή.

Ωστόσο, τα κύρια αποτελέσματα που εγκρίθηκαν από τους υπουργούς Οικονομικών της G7 στα τέλη Μαΐου στο πλαίσιο του ανακοινωθέντος της Στρέσας, παρουσιάζουν μικτά αποτελέσματα όσον αφορά τις προαναφερθείσες προτεραιότητες. Παρά την παροχή υποστήριξης για την ενίσχυση του ΔΟΑ (για την οποία οι δωρητές θα κάνουν τις επίσημες προσφορές τους τον Δεκέμβριο), δεν φαίνεται ότι θα συγκεντρωθεί το ποσό των 120 δισεκατομμυρίων δολαρίων που αναμένει η Αφρική. Για κακή μας τύχη, στο ανακοινωθέν δεν αναφέρεται καν ο NCQG, δηλαδή ο νέος στόχος χρηματοδότησης για δράσεις που αφορούν το κλίμα. Η G7, όσον αφορά τα ζητήματα που σχετίζονται με το χρέος, βασίζεται στην G20 για την υλοποίηση του κοινού πλαισίου για την αντιμετώπισή του. Ωστόσο, οι υπουργοί της G7, όχι μόνο δεν παρείχαν οδηγίες για μια νέα στρατηγική, αλλά ούτε καν αναφέρθηκαν στα ειδικά τραβηχτικά δικαιώματα (ΕΤΔ). Τα ΕΤΔ στην COP28, αποτέλεσαν αντικείμενα συζήτησης για την παροχή των απαραίτητων οικονομικών πόρων στις εν λόγω χώρες. Αντίθετα, αναλήφθηκαν αποφάσεις υπέρ της μεταρρύθμισης των πολυμερών αναπτυξιακών τραπεζών, της διεθνούς φορολογίας και των μεταβατικών μέτρων. Ειδικότερα, το ανακοινωθέν στηρίζει πρωτοβουλίες που στοχεύουν στη βιώσιμη ανάπτυξη στην Αφρική, όπως η ευέλικτη και χωρίς αποκλεισμούς ενίσχυση της αλυσίδας εφοδιασμού (RISE) και συμμαχία για τις πράσινες υποδομές στην Αφρική (AGIA). Έχει αναλάβει όχι μόνο να συνεισφέρει 150 εκατομμύρια δολάρια ΗΠΑ σε επιχορηγήσεις, κεφάλαια με ευνοϊκούς όρους και εμπορικά κεφάλαια, αλλά και να ενεργοποιήσει ποσά ύψους 3 δις δολαρίων ΗΠΑ σε επενδύσεις του ιδιωτικού τομέα σε πράσινες υποδομές. Ωστόσο, δεν είναι ξεκάθαρος ακόμα ο τρόπος συνεργασίας μεταξύ των πρωτοβουλιών αυτών, στο πλαίσιο της σύμπραξης για τις παγκόσμιες υποδομές και επενδύσεις (PGII), στην οποία

εργάζονται οι δημόσιες αναπτυξιακές τράπεζες και τα αναπτυξιακά χρηματοπιστωτικά ιδρύματα της G7. Τέλος, ενώ στην υπουργική σύνοδο του Τορίνο η ταχεία διακοπή των επιδοτήσεων ορυκτών καυσίμων που δεν ανταποκρίνονται στην ενεργειακή φτώχεια ή στη μετάβαση ήταν μια από τις πιο ενδιαφέρουσες δηλώσεις, στη Στρέσα δεν αναφέρθηκε κάτι περαιτέρω. Οι ηγέτες της G7 θα πρέπει σε πρώτο πλάνο να ορίσουν με σαφήνεια έναν αποτελεσματικό τρόπο συντονισμού μεταξύ των πρωτοβουλιών και μετέπειτα να καταλήξουν σε δεσμεύσεις για την αύξηση της χρηματοδότησης για το κλίμα.

Επανεξέταση των συμπράξεων

Η G7 ενδέχεται να ανανεώσει τις συμπράξεις της με τις αφρικανικές χώρες που εξαγωγή υδρογονάνθρακες, καθώς μετά την ενεργειακή κρίση και τον πόλεμο της Ρωσίας κατά της Ουκρανίας απέκτησαν και πάλι κεντρική θέση. Υπό αυτή την έννοια, η ιταλική Προεδρία της G7 επιθυμεί να προωθήσει ένα ισχυρότερο όραμα συνεργασίας με τη Μεσόγειο. Ωστόσο, για να επιτευχθεί η μεσογειακή συνεργασία, η Ιταλία και οι χώρες της G7 θα πρέπει να προωθήσουν νέα μοντέλα βιώσιμων ενεργειακών συμπράξεων, φερ' ειπείν αντιμετωπίζοντας τις εκπομπές μεθανίου του ενεργειακού κλάδου, σύμφωνα με την παγκόσμια δέσμευση για το μεθάνιο της COP26. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ενός βήματος προς τις μηδενικές εκπομπές μεθανίου, το οποίο αναγνωρίστηκε από την υπουργική σύνοδο του Τορίνο, ήτο η σύλληψη των διαφυγόντων εκπομπών κατά μήκος των κυκλωμάτων εφοδιασμού φυσικού αερίου, υδροποιημένου φυσικού αερίου και πετρελαίου. Ομοίως, υπάρχει κοινή προτεραιότητα μεταξύ της περιβαλλοντικής κοινωνικής διακυβέρνησης (ESG ή και ΠΚΔ) και των κριτηρίων διαφάνειας των χωρών εκτός της G7. Στόχος τους είναι ο ορισμός κοινών διεθνών προτύπων μέτρησης εκπομπών για τις αλυσίδες εφοδιασμού με χαμηλούς ή μηδενικούς ρύπους, όπως το υδρογόνο.

Εφόσον υπάρξει μια διαπεριφερειακή συμφωνία συμφερόντων, οι χώρες της Βόρειας Αφρικής θα μπορέσουν να δημιουργήσουν οικονομίες κλίμακας στον τομέα των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας και να ανοίξουν νέες πηγές εσόδων. Είναι γνωστό πως η Βόρεια Αφρική ηγείται της ηπείρου στην ανάπτυξη νέων αιολικών και ηλιακών συστημάτων κοινής ωφέλειας. Ωστόσο, έως σήμερα τα ορυκτά καύσιμα αποτελούν σχεδόν την αποκλειστική πηγή ενέργειας για την περιοχή, παρατηρώντας έως και μηδαμινή χρήση ανανεώσιμων πηγών ενέργειας. Με την προϋπόθεση ύπαρξης

επαρκούς χρηματοδότησης και τεχνολογίας σε ανταγωνιστικές τιμές, σχεδόν όλες οι χώρες της Βόρειας Αφρικής έχουν στόχο την επένδυση στις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας τα επόμενα χρόνια.

Οι ηγέτες της αφρικανικής ηπείρου, λαμβάνοντας υπόψη τις μεγάλες βιομηχανικές και οικονομικές προοπτικές της μετάβασης και τις κοινωνικοοικονομικές ανάγκες της Αφρικής, εξετάζουν τη σημασία που έχει για εκείνους η παγκόσμια ενεργειακή μετάβαση, μεσοπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα. Το θετικό της υπόθεσης είναι ότι η ήπειρος κατέχει τη δυνατότητα παραγωγής κρίσιμων πρώτων υλών (CRM ή και ΠΥΑ), γεγονός πολύ σημαντικό για την ανάπτυξη καθαρών τεχνολογιών παγκοσμίως. Ιδίως, αναφορικά με τις μεταγενέστερες πτυχές της αλυσίδας παραγωγής κρίσιμων πρώτων υλών, ο επενδυτικός δείκτης είναι χαμηλός. Η μεταφορά ορισμένων τμημάτων της αλυσίδας των ΠΥΑ σε αφρικανικές χώρες αποτελεί σημαντική επενδυτική πρόκληση. Η μεταφορά αυτή ενδέχεται να οδηγήσει, αρχικά στην εξαγωγή πρώτων υλών σε χώρες με εδραιωμένες δυνατότητες επεξεργασίας και έπειτα, στην μεγαλύτερη αυτονομία της ηπείρου. Υπό αυτό το πρίσμα, θα πρέπει να αναγνωριστεί από τη φετινή G7 η δυναμική των αφρικανικών χωρών στην πιθανή αλλαγή των ενεργειακών πλάνων, ώστε να μην αποτελούν απλούς εξαγωγείς πρώτων υλών με μικρή τοπική προστιθέμενη αξία. Η G7 πρέπει να προσφέρει χώρο για τις ανωτέρω συζητήσεις και να εξασφαλίσει μια μακροπρόθεσμα επαρκή οικονομική και τεχνική υποστήριξη για την ανάπτυξη πράσινων βιομηχανιών στην αφρικανική ήπειρο. Αυτό είναι εξίσου σημαντικό και για τις χώρες της G7, αφού βρίσκονται σε μια διαρκή προσπάθεια απαλλαγής από τον άνθρακα και στοχεύουν στη λιγότερη πιθανή εξάρτηση από τις χώρες που κατέχουν σημαντικές θέσεις στις αλυσίδες εφοδιασμού καθαρής τεχνολογίας (βλ. Κίνα). Παρόλα αυτά, προκειμένου να αποφευχθούν ανάλογες καταστάσεις, όπως η ενεργειακή κρίση του 2022, οφείλει να γίνει μια ομαλή μετάβαση μείωσης των εξαρτήσεων από τις εισαγωγές. Ενδεχόμενος κίνδυνος: η δημιουργία της υπερβολικής εξάρτησης από μεμονωμένους προμηθευτές.

Η υλοποίηση του βιώσιμου μέλλοντος της Αφρικής είναι ένα τεράστιο έργο, το οποίο δεν θα γίνει από τη μια μέρα στην άλλη. Ωστόσο, οι παρούσες πολυμερείς αποφάσεις θα καθορίσουν το πρότυπο των ενεργειακών δικτύων της Αφρικής για τις επόμενες δεκαετίες. Με το κοινό ενδιαφέρον της G7 και της Αφρικής να συνεργαστούν και τη μετάβαση στην καθαρή ενέργεια να έχει ήδη ξεκινήσει, οι νέες βιώσιμες λύσεις

πρέπει να διαμορφωθούν από κοινού το συντομότερο δυνατό. Το ανώτατο όριο των επενδύσεων για την ανάπτυξη καθαρών τεχνολογιών πρέπει να φτάσει στα ύψη, ενώ οφείλει να χρησιμοποιηθεί μια προσέγγιση δίκαιης ενεργειακής μετάβασης για τις αλλαγές αυτές.

Α. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΛΟΓΙΑ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Α.1 Παρουσίαση μεταφραστικών εργαλείων

Για την εύρεση και την περεταίρω κατανόηση του ειδικού λεξιλογίου χρησιμοποιήθηκαν έντυπα λεξικά, όπως το «Oxford English-Greek Learner's Dictionary» και το «Αγγλο-ελληνικό & Ελληνο-αγγλικό Λεξικό Νομικών Όρων – 4^η έκδ.» που μας διανέμισαν από τη δήλωση συγγραμμάτων στο Ιόνιο Πανεπιστήμιο. Πέρα από τα λεξικά σε έντυπη μορφή, χρησιμοποιήθηκαν βάσεις κειμένων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, όπως το «linguee» και το «EUR-lex», τα οποία βοήθησαν ιδιαίτερα, καθώς οι όροι που αναζητούσα βρίσκονταν σε πολλαπλά συγκείμενα, διευκολύνοντας την έρευνα. Το «IATE» με βοήθησε περισσότερο στην κατανόηση της αλλαγής όρου-στόχου, ανάλογα με τον τομέα επιστημών στον οποίο γίνεται αναφορά. Παρατηρήθηκε, παρόλα αυτά απουσία αρκετών όρων από τη συγκεκριμένη ιστοσελίδα, εξού και η αναφορά της μετά από τα «linguee» και «EUR-lex». Το ηλεκτρικό λεξικό του «Glosbe» φάνηκε χρήσιμο, καθώς και το «WordReference». Σε γενικές γραμμές προτιμήθηκαν οι ευρωπαϊκές βάσεις κειμένων, με παράλληλη επαλήθευση πως υπάρχει σε ελληνική βιβλιογραφία στο «Google Scholar». Στο «Google Scholar», οι πηγές όφειλαν να είναι ποικίλες αλλά και αξιόπιστες.

Α.2 Επιλογή δομής πτυχιακής

Όσο αφορά τη δομή της πτυχιακής, εμπνεύστηκα από εκείνη που είχα χρησιμοποιήσει σε προηγούμενες μου εργασίες κατά τη διάρκεια ακαδημαϊκών υποχρεώσεων σε εργασίες παρόμοιου τύπου. Για τη διευκόλυνση της διαδικασίας του σχολιασμού, εκπονήθηκε ένα γλωσσάρι προσωπικής χρήσης, το οποίο βοήθησε στην κατάλληλη διαχείριση του χρόνου. Τα μεταφραστικά εμπόδια, πλέον μπορούν να χαρακτηριστούν ως μεταφραστικές δυσκολίες χάρη στον έγκαιρο εντοπισμό τους, την καταγραφή τους και στην κατάλληλη έρευνα που οδήγησε στο κείμενο-πηγή. Η συχνή επικοινωνία με τον επόπτη μου εξασφάλισε πως βάδισα με σταθερό ρυθμό προς το επιθυμητό αποτέλεσμα, ενώ η παροχή συμβουλών διασφάλισε όχι μόνο μια ομαλή και ευανάγνωστη μετάφραση, αλλά και τη διατήρηση ψυχολογικής ηρεμίας κατά τη διάρκεια εκπόνησης της εργασίας.

Α.3 Κατανόηση θέματος και ιστορικού πλαισίου

Δεν ήταν αρκετή φυσικά η πρώτη ανάγνωση των κειμένων-πηγή. Για να απαντήσει κάποιος ένα ερώτημα ορθά και να καλύψει κάθε πιθανότητά του, έχει το χρέος να διαβάσει ενδελεχώς την εκφώνησή του. Έτσι και εγώ, αφού πραγματοποίησα μια συνοπτική ανάγνωση των άρθρων, επανέλαβα τη διαδικασία αυτή τρεις φορές προκειμένου να γίνει πλήρως κατανοητό το περιεχόμενο. Ύστερα, η επόμενη λογική κίνηση ήταν η αναζήτηση ευρύτερων πληροφοριών σχετικά με τις δύο θεματικές. Πιο συγκεκριμένα, προτιμήθηκαν ιστοσελίδες όπως η «iefimerida.gr», «TA NEA», η «kathimerini» και «η ναυτεμπορική», δηλαδή δίαυλοι που χρησιμοποιούνται από το κοινό για ενημέρωση σε ευρεία κλίμακα, όσο αφορά τα νέα και τις ειδήσεις. Σαφώς ορισμένα άρθρα εμπεριέχουν την προσωπική άποψη των συντακτών τους, επομένως κράτησα τις πληροφορίες ως ακέραια ιστορικά-πολιτικά-κοινωνικά-πολιτικά γεγονότα και σε δεύτερο πλάνο διαμόρφωσα δική μου άποψη.

A.4 Προσέγγιση του κειμένου

Από τα σημαντικότερα σημεία της μεταφραστικής διαδικασίας αποτέλεσε η επιλογή προσέγγισής της. Δεδομένου του γεγονότος ότι το κείμενο πρέπει να αναφερθεί στον μέσο αναγνώστη, θεωρήθηκε δέουσα η χρήση απλού λεξιλογίου και η διαίρεση του μακροπεριόδου λόγου, με στόχο τη σαφήνεια. Οι τεχνικοί όροι όφειλαν να έχουν επεξήγηση είτε με μια επακόλουθη επεξηγηματική πρόταση, ενώ παράλληλα αποφεύχθηκε η χρήση ακρωνυμίων, με εξαίρεση τους όρους «ΕΕ» και «G7» οι οποίοι είναι ευρέως διαδεδομένοι. Στόχος της γενικότερης προσέγγισης είναι να παροτρύνει τον αναγνώστη να εμβαθύνει περεταίρω στις θεματικές των κειμένων και να ευαισθητοποιηθεί, δίχως να αντιμετωπίζει κάποιο γλωσσικό εμπόδιο διαβάζοντας τα μεταφράσματα. Οι μεταφορές, επομένως, όφειλαν να εξελληνιστούν, σε μια προσπάθεια μεταφοράς μιας εικόνας που θα αντικατόπτριζε, αφενός την κατάντια του παλαιστινιακού λαού και αφετέρου τις χρόνιες προσπάθειες της Αφρικής για ενεργειακή πρόσβαση και μετάβαση.

A.5 Έλεγχος και επιμέλεια κειμένου

Αφού επιμελήθηκα της μεταφραστικής διαδικασίας πρώτα του κειμένου που πραγματεύεται το παλαιστινιακό ζήτημα, άφησα το κείμενο μερικές μέρες χωρίς να ανοίξω το αρχείο, προκειμένου να εκτελέσω το χρέος μου ως επιμελητής του κειμένου. Με αυτή την τακτική κατάφερα να εντοπίσω λάθη, τα οποία διόρθωσα με τη βοήθεια

των προαναφερθέντων εργαλείων. Η εν λόγω διαδικασία επαναλήφθηκε δύο ακόμα φορές. Τελικά, έγιναν ποικίλες αναγνώσεις του κειμένου-στόχου με σκοπό την παραγωγή ενός ολοκληρωμένου μεταφράσματος, το οποίο είναι ισοδύναμο όχι μόνο στην αγγλική, αλλά και στην ελληνική γλώσσα. Η συγκεκριμένη μέθοδος επιμέλειας εκτελέστηκε με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και για το δεύτερο άρθρο κοινωνικο-πολιτικο-ιστορικού περιεχομένου για την Αφρική και την G7.

A.6 Συλλογή βιβλιογραφικών αναφορών

Για να μην παραλείψω καμία πηγή που χρησιμοποίησα, καταχώρισα όλα τα πιθανόν χρήσιμα δεδομένα σε έναν φάκελο σελιδοδεικτών στον υπολογιστή μου. Σε δεύτερη φάση ξεκαθάρισα τα άρθρα, τα βιβλία και τις διατριβές, ενώ ακολούθησα σύστημα APA για την κατηγοριοποίησή τους στο τέλος της εργασίας.

B. ΕΝΤΟΠΙΣΜΟΣ ΔΥΣΚΟΛΙΩΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ

B.1 Λεξιλογικά-σημασιολογικά ζητήματα

Το μεγαλύτερο μέρος μεταφραστικών δυσκολιών που συναντήθηκαν ήταν λεξιλογικές. Είναι ύψιστης σημασίας ζήτημα η ορολογία να μεταφέρεται σε όσες περιπτώσεις είναι δυνατό με τον πλησιέστερο ή ισότιμο όρο, στην συγκεκριμένη περίπτωση από τα αγγλικά στα ελληνικά. Η λανθασμένη παράφραση ή χρήση ακατάλληλου όρου σε ένα χωρίο έχει ως αποτέλεσμα την παραπλάνηση του αναγνώστη και την καθοδήγησή του σε λάθος συμπεράσματα, με άλλα λόγια παραπληροφόρηση.

Κάποιοι όροι χρειάστηκε να μεταφραστούν μεταφορικά για να ταιριάζουν στη γλώσσα-στόχο:

- «pathology»: «ιστορία», ενώ η κυριολεκτική σημασία της λέξης είναι «παθολογία».
- «holding»: «στη διατήρηση», αντί για «κρατώντας», επειδή στο χωρίο αυτό θέλουμε να δείξουμε τη χρονική διάρκεια μιας πράξης και να μην τονίσουμε το ρήμα κίνησης.

Σε άλλες περιπτώσεις, ο ίδιος όρος εμφανίστηκε στο μετάφρασμα με παραπάνω από μια σημασία, ανάλογα με το τί ταίριαζε περισσότερο στην έκαστη πρόταση:

- «Israel/Palestine»: «ισραηλοπαλαιστινιακός», «Ισραήλ-Παλαιστίνη», «ζήτημα», «προαναφερθέν», αλλά πιο συχνά «το παλαιστινιακό», καθώς στα ελληνικά συνήθως χρησιμοποιούμε αυτή την επιλογή.
- «parties»: «μέλη», «άξονες», «μέρη», ανάλογα το χωρίο.
- Climate finance: «οικονομική στήριξη», «τρόπων αντιμετώπισης του προβλήματος του χρέους», «χρηματοδότηση δράσεων για το κλίμα».

Ορισμένοι όροι, παρόλο που είχα τη δυνατότητα να τους μεταφράσω κυριολεκτικά, επέλεξα να μεταφράσω περιφραστικά, για αποφυγή παρερμηνεύσεων. Δεδομένου του γεγονότος ότι το μετάφρασμά μου απευθύνεται στο γενικό κοινό, κατανόησα πως δεν είναι αυτονόητη η γνώση όλου του ειδικού και τεχνικού λεξιλογίου στη μητρική γλώσσα. Με αυτή την τακτική, η γλώσσα του κειμένου γίνεται πιο απλή και κατανοητή, συνεπώς και η αναγνωστική διαδικασία ομολογουμένως πιο ευχάριστη.

- «divergent vote»: «αδυναμία των κρατών μελών στα Ηνωμένα Έθνη για ομοφωνία», μια πιο επεξηγηματική επιλογή σε σχέση με το «αποκλίνουσα ψήφος», όπως βρέθηκε στο Linguee.
- «creeping shift to the right in Israeli politics»: «η πιο ακροδεξιά και θρησκευτικά εθνικιστική κυβέρνηση στην ιστορία του Ισραήλ, μια αναμενόμενη κίνηση θα έλεγε κανείς». Το «υποβόσκουσα μετάβαση στη δεξιά ισραηλινή πολιτική» ήταν λιτό.

Άλλοι όροι, ενώ στα αγγλικά είναι μονολεκτικοί, στα ελληνικά είναι διλεκτικοί ή τριλεκτικοί. Είναι εξίσου μεγάλης σημασίας η μη παράληψή τους και η παράλληλη κατανόηση πως η ελληνική γλώσσα είναι πιο πλούσια σε σχέση με την αγγλική, η οποία προτιμά πιο συνοπτικές επιλογές.

- «ruling»: «δικαστική απόφαση», όπως εμφανίζεται στο IATE (Term reference: Σ.Παπαευθυμίου, Νομικός, επιστ.συνεργ.Παν/μίου Paris X).

Ένα ακόμα εύρημα ήταν πως κατά τη διάρκεια αναζήτησης κάποιων όρων, ενώ κάποιες μηχανικές μεταφράσεις, όπως το deepL και βάσεις κειμένων ευρωπαϊκής ένωσης εμφάνιζαν ένα αποτέλεσμα, δεν υπήρχαν αρκετά συγκεκριμένα που να επαλήθευαν τη χρήση του. Εφόσον γίνεται λόγος για κείμενα με ειδική ορολογία, όφειλα να τα ελέγγω τα αποτελέσματα της έρευνάς μου με άρθρα, διδακτορικές εργασίες και βιβλία στο Google Scholar.

- «advisory opinion»: «συμβουλευτική γνωμοδότηση», ενώ και το «συμβουλευτική γνώμη» είναι σωστό. Η πρώτη επιλογή απέφερε περισσότερα αποτελέσματα βιβλιογραφίας στο Google Scholar (Muller, W. (2010). Η Συμβουλευτική γνωμοδότηση του ΔΔΔ για το Κόσοβο: χαμένες ευκαιρίες λόγω νομικής ατολμίας. *Ρευμα Τευχος* 8), (Γνωμοδότηση υπ'αριθ, Α. Π. Δ. Π. Χ. (2022). Γνώμη επί προσχεδίου ΠΔ του Υπουργείου Εσωτερικών σχετικά με την προστασία δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα κατά την τηλεργασία στον δημόσιο τομέα. *Επιθεώρηση Δικαίου Πληροφορικής*, 3(1).

Συνοψίζοντας τα λεξιλογικά μεταφραστικά ζητήματα, σε ελάχιστες περιπτώσεις έγινε προσθήκη επιθετικού προσδιορισμού, για να δοθεί περεταίρω έμφαση. Τα επιλεγμένα άρθρα αναφέρονται σε καταστάσεις που αφορούν την επικαιρότητα, επομένως με τη χρήση αυτών των επιθέτων, ο αναγνώστης εστιάζει στη σπουδαιότητα της περίπτωσης.

- «plight of the Palestinian people»: «κατάντια του παλαιστινιακού λαού».

B.2 Γραμματικά-συντακτικά ζητήματα

Αναφορικά με το γραμματικο-συντακτικό κομμάτι της μετάφρασης που δημιουργήθηκε, είναι λογικό πως για κάποιον αλλόγλωσσο η μεταφορά της αγγλικής στην ελληνική γλώσσα είναι δύσκολη, λόγω του γεγονότος ότι στην δεύτερη υπάρχουν τα γένη, οι πτώσεις και οι φωνές, κάτι το οποίο δεν υφίσταται στην πρώτη (Πατσιαρίκα Α, 2014). Για εμένα δεν αποτέλεσε πρόκληση η σωστή κλίση των ουσιαστικών και των ρημάτων σε μικρής έκτασης προτάσεις. Παρόλα αυτά, στον μακροπερίοδο λόγο, αν κάποιος χάσει τον ειρμό του και μεταφράζει πιο μηχανικά, αυξάνεται η πιθανότητα λαθών. Κατά τη διάρκεια ελέγχου των μεταφρασμάτων, ήταν πολύ σημαντική συντακτική επάρκεια των προτάσεων. Η αγγλική σύνταξη αποτελεί ένα απλό σχετικά γλωσσικό κατασκεύασμα. Η ελληνική, φαίνεται πιο περίπλοκη, αλλά έχει αρκετές σωστές μορφές αναλογικά με τις θέσεις του υποκειμένου, ρήματος και αντικειμένου σε μια πρόταση. Επιπροσθέτως, στην ελληνική σύνταξη παρατηρείται πως υπάρχουν τύποι για να πλαστεί μια λέξη προθεματικά και καταληκτικά, αλλά και πολλές φορές αλλάζοντας την ρίζα της ίδιας της λέξης (Πατσιαρίκα Α, 2014).

Μια ακόμα παρατήρηση είναι πως στο ελληνικό συντακτικό και ευρύτερα στη γλώσσα, δεν υπάρχουν ουσιαστικά συνώνυμα, καθώς υπάρχουν μικρές εννοιολογικές διαφορές μεταξύ των λέξεων. Επομένως, ήταν κρίσιμη η ορθή κατανόηση του κειμένου-πηγή σε κάθε χωρίο, για την εύρεση του σωστού συνωνύμου του στα ελληνικά. Αυτή είναι με λίγα λόγια η αιτία που επαληθεύει συντακτικά το πόρισμα της υποενότητας B.1, δηλαδή τα «Λεξιλογικά ζητήματα». Κατ' εμέ, το σωστό «παιχνίδι λέξεων» είναι αυτό μοναδικά που ξεχωρίζει ένα σωστό με ένα ξύλινο μετάφρασμα. Ούτως ή άλλως όλες οι έννοιες μεταφράζονται σε όλες τις γλώσσες, όπως είδαμε και μέσα από τα μαθήματα στο Τμήμα, είτε μονολεκτικά είτε περιφραστικά.

Σε ορισμένα μέρη, θεωρήθηκε αναγκαστική η διχοτόμηση προτάσεων μεγάλης έκτασης από την αγγλική γλώσσα, σε δύο μακροπερίοδες στην ελληνική, προκειμένου να μεταφερθεί το νόημα με μεγαλύτερη σαφήνεια. Όπως περιέγραψα προηγουμένως, στα ελληνικά, λόγω της ύπαρξης περισσότερων εξειδικευμένων όρων για την περιγραφή μιας κατάστασης ή ενός πράγματος, είναι αναμενόμενο οι προτάσεις να αποδίδονται με μεγαλύτερο αριθμό λέξεων. Μπορούμε να επαληθεύσουμε αυτή τη θεωρία κοιτώντας τον αριθμό λέξεων του κειμένου-πηγή σε σύγκριση με εκείνο της γλώσσας στόχου. Αυτή η τακτική χρησιμοποιήθηκε σχεδόν σε ολόκληρο το δεύτερο κείμενο, καθώς ο μακροπερίοδος λόγος ήταν το κύριο στοιχείο του.

- «Member states' divergent voting in the UN has also made this trend apparent, most notably on the 2011 proposal to admit Palestine as a full UNESCO member and, a year later, UN General Assembly Resolution 67/19 to upgrade Palestine's status to non-member observer state»: «Αυτή η τάση φαίνεται καθαρά από την αδυναμία των κρατών μελών στα Ηνωμένα Έθνη για ομοφωνία. Η πρόταση του 2011 να γίνει η Παλαιστίνη πλήρες μέλος της UNESCO και, ένα έτος αργότερα, το ψήφισμα 67/19 της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ για την αναβάθμιση του καθεστώτος της Παλαιστίνης σε κράτος παρατηρητή μη μέλος μπορούν να αποτελέσουν χαρακτηριστικά παραδείγματα της διχογνωμίας αυτής». Οι διαιρέσεις ήταν εμφανείς, όχι μόνο μεταξύ των κρατών μελών της ΕΕ, αλλά και μεταξύ των θεσμικών οργάνων της ΕΕ». Αυτή η τακτική ακολουθήθηκε, διότι φαίνεται καθαρά πως υπάρχει μια θέση και μια επακόλουθη πρόταση με παραδείγματα για να την επαληθεύσει. Σαν παράθεση-επεξήγηση.

- «Sweden's 2014 decision to recognise the state of Palestine prompted a controversial debate on whether this was a sign of de-Europeanisation or an attempt to lead an effort to break the impasse and keep the vision of a two-state solution alive»: «Η απόφαση της Σουηδίας το 2014 της αναγνώρισης του κράτους της Παλαιστίνης, προκάλεσε μια αμφιλεγόμενη αντιπαράθεση. Αποτελούσε σημάδι αποευρωπαϊσμού ή μια απόπειρα να πρωτοστατήσει ως κράτος σε μια προσπάθεια να διατηρηθεί ζωντανό το όραμα της λύσης των δύο κρατών;» Η πρόταση διχοτομήθηκε και η δεύτερη μετατράπηκε σε ερώτηση, προκειμένου να κινηθεί το ενδιαφέρον του αναγνώστη.
- «With a joint G7-Africa interest to collaborate and the clean energy transition irrevocably in motion, new sustainable pathways need to be shaped together more than ever, breaking the investment ceiling for clean technology deployment, and using a just energy transition approach to these shifts»: «Με το κοινό ενδιαφέρον της G7 και της Αφρικής να συνεργαστούν και τη μετάβαση στην καθαρή ενέργεια να έχει ήδη ξεκινήσει, οι νέες βιώσιμες λύσεις πρέπει να διαμορφωθούν από κοινού το συντομότερο δυνατό. Το ανώτατο όριο των επενδύσεων για την ανάπτυξη καθαρών τεχνολογιών πρέπει να φτάσει στα ύψη, ενώ οφείλει να χρησιμοποιηθεί μια προσέγγιση δίκαιης ενεργειακής μετάβασης για τις αλλαγές αυτές».

Σε ελάχιστα χωρία αφαιρέθηκαν κάποιοι ειδικοί όροι και επεξηγήθηκαν μετέπειτα στα κείμενα-στόχο, καθώς ήθελα να δημιουργήσω κάποιο συναίσθημα στον αναγνώστη. Κατά συνέπεια, άλλαξε και η σύνταξη αυτών των προτάσεων. Εφόσον τα κείμενα αναφέρονται σε φλέγοντα θέματα, είναι ύψιστης σημασίας η ευαισθητοποίηση, και όχι η μηχανική ανάγνωση.

- «toward Palestine – condemning Israeli occupation of Palestinian lands and supporting a peace process centred around a two-state solution – has remained unchanged, member states' views on appropriate, concrete actions have differed»: «Παλαιστίνης, σε συνδυασμό με την ισραηλινή κατοχή των παλαιστινιακών εδαφών και η απόπειρα υποστήριξης μιας φιλειρηνικής διαδικασίας, με επίκεντρο τη λύση των δύο κρατών, οι απόψεις των κρατών μελών σχετικά με τις συγκεκριμένες δράσεις διαφέρουν». Αφαίρεσα κάποιους

προκειμένου να εστιαστεί περισσότερο ο αναγνώστης στο συναίσθημα- στην αδικία. Γι αυτό προστέθηκε και το «απόπειρα».

B.3 Μετάφραση θεσμικών οργάνων-οργανισμών και εντοπισμός λαθών πρωτοτύπων.

Παραδόξως, ενώ πρόκειται για παγιωμένους όρους, σε μηχανικές μεταφράσεις εμφανίζονταν με λάθος, ενώ σε βάσεις κειμένων, με απαρχαιωμένη μορφή. Με γενικότερες αναζητήσεις στο διαδίκτυο και πολλές φορές, αφού επισκέφτηκα τις ιστοσελίδες κάθε οργανισμού κατάφερα να βρω τον επικαιροποιημένο όρο. Παρατηρήθηκαν κάποια τυπογραφικά λάθη στα εν λόγω κείμενα στην αγγλική γλώσσα, τα οποία διορθώθηκαν. Περιείχαν κυρίως λανθασμένη χρήση του κενού μεταξύ προτάσεων και την χρήση πιο απαρχαιωμένων όρων. Ακόμα μια διαπίστωση ήταν πως ορισμένοι από τους λεγόμενους όρους, δεν είχαν αρκετή επιστημονική έρευνα που να τους υποστηρίζει, το οποίο αποτέλεσε εμπόδιο.

Μερικά παραδείγματα:

- «Venice Declaration»: «Δήλωση της Βενετίας». Σε μηχανική μετάφραση έβγαζε τον λάθος όρο "Διακήρυξη της Βενετίας". Έγινε έρευνα σε βάσεις κειμένων και στο Google Scholar.
- «Arab Gulf countries»: «Αραβικά Κράτη του Περσικού Κόλπου». Αλλιώς και «Περσικού Κόλπου» ή «αραβικές χώρες του Κόλπου». Το έψαξα στο Google Scholar.
- «the Visegrad states»: «τα κράτη (μέλη) του Βίσεγκαντ», βρέθηκε στο Google Scholar. Όσο αφορά το πρωτότυπο, είναι πιο σωστό το «Visegrad group», αλλιώς «4v countries» ή «4v group of nations».
- «US brokered Abraham Accords»: Οι «Συμφωνίες του Αβραάμ» (Σιδηρόπουλος, Ν. (2022). Το αρχικό κείμενο δεν έχει κενό (USblokered). Στα ελληνικά υπάρχει ελάχιστη επιστημονική έρευνα που να αναφέρεται στις Συμφωνίες αυτές.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Μέσα από τη μετάφραση και ταυτόχρονα τον σχολιασμό της μετάφρασης, καταλαβαίνουμε πως η διαδικασία που ακολουθήθηκε καθορίζεται από ποικίλους παράγοντες. Φαίνεται πως με υπομονή και προσεκτική μελέτη του κειμένου, παράγεται ένα δημιουργικό μετάφρασμα, το οποίο μεταφέρει προσεκτικά το κείμενο πηγή στη γλώσσα στόχο. Η επιλογή της κατάλληλης μεθόδου μετάφρασης του κειμένου, η εύρεση δυσκολιών και η αντιμετώπισή τους αποτέλεσαν την βάση σχολιασμού των άρθρων, με οργανωτικό τρόπο, προσδίδοντας μια περεταίρω τάξη στην πτυχιακή εργασία.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Kirton, J., Kokotsis, E., & Warren, B. (2018). G7 governance of climate change. In *The G7, anti-globalism and the governance of globalization* (p. 94). New York, NY: Routledge.

[https://books.google.gr/books?hl=el&lr=&id=YTj3DwAAQBAJ&oi=fnd&pg=PA90&dq=Kirton,+J.,+Kokotsis,+E.,+%26+Warren,+B.+\(2018\).+G7+governance+of+climate+change,+In+The+G7,+anti-globalism+and+the+governance+of+globalization+\(p.+94\).+New+York,+NY:+Routledge.&ots=eoXMb9cAYN&sig=cuFKQRy11rpizBQIB6VO37l88r8&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false](https://books.google.gr/books?hl=el&lr=&id=YTj3DwAAQBAJ&oi=fnd&pg=PA90&dq=Kirton,+J.,+Kokotsis,+E.,+%26+Warren,+B.+(2018).+G7+governance+of+climate+change,+In+The+G7,+anti-globalism+and+the+governance+of+globalization+(p.+94).+New+York,+NY:+Routledge.&ots=eoXMb9cAYN&sig=cuFKQRy11rpizBQIB6VO37l88r8&redir_esc=y#v=onepage&q&f=false)

Rumble, O., Sidiropoulos, E., Fakir, S., & Benkenstein, A. (2021). A New South African Climate Diplomacy: G7, G20 and Beyond. *Climate report, October*.

<https://www.jstor.org/stable/pdf/resrep37455.pdf>

Παπαστεργίου, Ρ. (2021). Η Ευρωπαϊκή Ένωση στο διεθνές σύστημα και τα κόμματα του Ευρωκοινοβουλίου.

<https://dspace.lib.uom.gr/bitstream/2159/25657/1/PapastergiouRafaelaMsc2021.pdf>

Παραστατίδης, Α. (2023). *Ενεργειακές Επενδύσεις* (Doctoral dissertation, Παραστατίδης, Αντώνιος).

[illegible]

Πατσιαρίκα, Α. (2014). Η εκμάθηση των γλωσσών στο σύγχρονο πολιτισμικό και δίγλωσσο περιβάλλον της ελληνικής εκπαίδευσης: επαφή ελληνικής γλώσσας και αγγλικής.

<https://dspace.lib.uom.gr/bitstream/2159/16581/3/PatsiarikaAretiMsc2014.pdf>

Σιδηρόπουλος, Ν. (2022). Το Παλαιστινιακό Ζήτημα και ο αραβικός κόσμος μετά την «Συμφωνία του αιώνα» και τις «Συμφωνίες του Αβραάμ».

<https://hellenicus.lib.aegean.gr/bitstream/handle/11610/23926/%CE%A3%CE%99%CE%94%CE%97%CE%A1%CE%9F%CE%A0%CE%9F%CE%A5%CE%9B%CE%9F%CE%A3%2C%20%CE%94%CE%99%CE%A0%CE%9B%CE%A9%CE%9C%CE%91%CE%A4%CE%99%CE%9A%CE%97%20%28%CE%A0%CE%91%CE%9B%CE%91%CE%99%CE%A3%CE%A4%CE%99%CE%9D%CE%99%CE%91%CE%9A%CE%9F%29.pdf?sequence=1&isAllowed=y>